

**GEORGE SILVIU**

\* \*

?



**PĂCALĂ**

Coperta de CRISTINA PASSIMA

PĂCALĂ



GEORGE SILVIU

# PĂCALĂ

*snoave  
pilde  
vorbe cu tîlc*

\* \*

Acest volum face parte dintr-o serie  
în care va apărea o selecție  
din poezia, teatrul, eseurile,  
traducerile și corespondența lui  
GEORGE SILVIU

**EDITURA MERIDIANE**

*București, 1994*

ISBN 973-83-0307-0

GEORGE SILVIU

# PĂCALĂ

stom  
pilde  
noche cu tite  
\* \*

Acest volum face parte dintr-o serie  
în care va apărea o selecție  
din poezia, teatrul, eseurile,  
traducerile și corespondența lui  
GEORGE SILVIU

ISBN 973-33-0307-0

EDITURA MERIDIANE  
București 1994

# FABULE



**Motto:**

**Cartea asta a fost scrisă  
Adunînd cu grijă-n ea  
Zugrăveli de cer și clisă,  
Lacrimă și zeflema...**

**Printre rînduri de poveste**

**– Ca și pe-ale vieții căi –**

**Omul e așa cum este:**

**Întîlnim și buni, și răi !**

**Deci: și îngeri, și otrepe :**

**Unii strîmbi și alții drepti !**

**... Tilcul cărții-l vor pricepe,**

**Numai oamenii deștepți ...**

**1959**

## Cînd ți-e dat...

... Auzii de-o întîmplare oarecum necunoscută:  
Unul mut se-ndrăgostise de-o codană surdo-mută...  
Cin-să fie pețitorul — ca în vremurile vechi?  
Tatăl fetei era unul foarte tare de urechi:  
Cum să-l facă să-l audă și să-l facă să-nțeleagă,  
C-ar dori să ceară mîna celei care-i este dragă?  
Singur nu-ndrăznea să meargă — și, împins de  
simțăminte,

Perpelindu-se întruna cum să facă mai cu minte,  
Chibzui c-o să-l ajute un vecin: un bun amic,  
Orb ca noaptea: din născare, omul nu vedea nimic!  
Mutul se-nțîlni cu orbul și prin fel de fel de semne  
I-a împărtășit și focul și dorința lui, pesemne.  
Căci, într-adevăr — cum surdul locuia pe-aceeași stradă —  
Hotărit să-i spuie totul, orbul alergă să-l vadă!...

Cum s-or fi-nțeles, rămîne taină care nu s-ar crede!...  
Cînd ți-e dat, vorbește mutul, surdu-aude, orbul vede!!

1959



## De nevoie

Cică fiul unui pașă, vrînd să plece la peșit,  
Nici un fel de cheltuială nu și-a mai precupețit  
Și, pornind să ceară fata unor negustori bogați  
A plecat cu robi, o droaie – și cu tot atîți argați.  
Pregătise daruri scumpe, și atlasuri, și brățări,  
Și – cum trebuia să umble nouă mări și nouă țări –  
Grijuliu cu de-ale gurii, năzuros, și-a luat de-acasă  
Tot ce socotea să aibă – cît va fi pe drum – de masă!  
Trei corăbii mari cu pinze – cît puteau, mă rog, cuprinde  
Le-ncărcase cu butoaie, cu lăzi pline de merinde,  
Cu mîncăruri și cu fructe, cu pesmeți și cu cofeturi,  
Și cu tot ce-i trebuiește unui om cu marafeturi...  
Deh ! Așa-i obișnuința: mergi orbiș, pe-o canavă –  
Nici să-l fi picat cu ceară nu gusta din altceva!...  
Alte bărci duceau tainul, cam pe șaptezeci de zile,  
Pentru slugi și, se-nțelege, și nutreț pentru cămile...

... Veselă a fost plecarea, într-o zi cu vînt prielnic  
Cînd și soarele, pe boltă, parcă se uita sfielnic...  
Pașa însuși, de pe-o stîncă, sta pe țărîm, însuflețit,  
Și îl petrecea cu ochii-i de părinte – la peșit...  
Marea însă, prefăcută și mereu amăgitoare,  
După ce i-a dus o noapte pe întinderi plutoare –  
Și-a trezit, necredincioasă, valurile desfrîdate  
Și urlînd dezlănțuită printre coamele-nspumate,  
A-nceput să joace hora cu vîrtejuri de furtună,  
Batjocoritoare, neagră și cumplit de nebună –  
Sfărîmînd întreg chervanul de pustiu al unor stînci  
Bintuite de năvala, rea, a apelor adinci!...  
Numai fiul pașei, teafăr, și cu unul din argați,  
Din nenorocirea asta, au scăpat nevătămați.

După ce se odihniră amîndoi, știind că sînt  
În sfîrșit, după furtună, cu piciorul pe pămînt —  
Cînd s-o ia la drum, să cate oameni ca să-i găzduiască,  
Maștele nu se sfiiră, foamea să le-o ghiorăiască...  
... Fiul pașei începuse să se vaite:

— „Nu e bine!

Ce ne facem în pădure? Vai de mine și de mine!!

N-avem ce mîncă... Ne-așteaptă clipe foarte-ntunecate!

În pădurea asta deasă, nu-s nici oameni, nici bucate!...”

— „Nu te văicări“, îi spuse, ca un sfat frățesc, argatul.

„Călătorului, adesea, nici nu i-ar prii mîncatul...”

Nici... fereastră, burta n-are!... Și la foame, fiecine,

Mulțumească-se — ca omul — din ce are, cu puține!

Iată: vrei bureți?!“

— „Se poate? N-am gustat în viața mea!“

— „Cine e la drum, mînîncă ce găsește, nu ce vrea!“

— „Ești obraznic! Nu ții seama că-s stăpin și fiu de pașă!“

— „Nu se știe niciodată cine și din ce se-ngrașă!...”

... După-o zi și-o noapte lungă cit un post adevărat —

Cu bureții din pădure, amîndoi s-au săturat!...

Nu știi cum s-a-ntors acasă ori de s-a mai dus la fată,

Nici cu ce fel de mîncăruri fiul pașei se desfată —

Dar de-atunci se-adeverește vorba cu lumină-n ea:

— „Cine e la drum, mînîncă ce găsește, nu ce vrea!...”

1959

# Chilipirgiul

Fiecare gospodină, fiecare gospodar  
Din oraș sau de la țară — ori din vîrf de munte, chiar —  
Știe cum se vinde brînză, dacă vitele-s la preț,  
Cît se cere pentru ouă, cît se ia pentru nutreț,  
Cum se dă un car cu lemne, cît e sacul cu mălai,  
Și cît face o pereche de potcoave pentru cai!  
Lîna, cheresteaua, grîul — orice marfă, orice vrei —  
Chiar și pieile de cloșcă fac atîți și-atîția lei,  
Că și cel ce merge-n piață de cînd face plopul pere  
Ar afla dintr-o ochire cît se dă și cît se cere!...  
Nimeni n-are să-ndrăznească  
— dacă nu-i lipsește-o doagă —  
Să vrea preț de-o herghelie pentru-o gloabă de mîrtoagă —  
După cum nici nu poți crede  
— cînd nu ești într-o ureche —  
C-o să dai pe-o haină nouă cît ai da pe-o cîrpă veche!!  
Totuși, cum în lumea asta de cusururi și de toane,  
Se găsesc întotdeauna fel de fel de lighioane  
— Unii cu ocaua mică, alții proști, ori moftangii —  
Forfota din piață-i veșnic plină de chilipirgii.  
Mulți din ei, pîndind, se strîmbă năzuroși, ori se prefac,  
Scroafa, cît ar fi de grasă, încă nu le e pe plac.  
Varza nu e „îndesată“... Nucile sînt seci și mici,  
... E de cînepă? Bumbac vrea! E de in? Ar vrea arnici!!...  
... Unii trec așa-ntr-o doară și te-ntreabă și te-ncearcă.  
Alții cic-ar cumpăra-o dacă n-ar fi, capra, bearcă —  
Și-o bătrînă acră (parcă nici nu-i ninge, nici nu-i plouă)  
Scutură pe îndelete patru-cinci duzini de ouă,  
Strînge buzele-încrețite și rostește, farfară:  
„Nu prea-s proaspete! Se mișcă! Șapte dai la o pară?“



... Se-nvrtea, odată, unul, cu bănuții la chimir,  
 Să adulmece prin piață vreun noroc de chilipir...  
 Chipurile, negustorul se-arăta nehotărit:  
 Se uita duios la marfă, se-ncurta la „ce“ și „cît“,  
 Se făcea că se gîndește, se mai scărpinga un pic,  
 Ridica nițel din umeri — dar de dat, nu da nimic!  
 Aștepta să-ntr-amurgescă... Aștepta — bătu-l-ar focul —  
 Cînd se subțiază prețul și se sparge iarmarocul,  
 Cînd strivit de deznădejde — ori țăran, ori precupeț,  
 Vrea să scape și să plece și-ți dă tot, la orice preț!...  
 Îi vedea: grăbiți, pe gînduri, oamenii plecau cu sirg,  
 Ca să nu-i apuce noaptea întorcîndu-se din tîrg.  
 — Rămăsese, mai deoparte, ca gîscanul smuls de pene,  
 Un lungan cu niște sticle și cu niște damigene.  
 — Văd că-s mari, încăpătoare și-mpletite cu nuiele!  
 Se gîndi chilipirgiul. Și, zgîndu-se la ele  
 Vru să se încredințeze:  
 — Ce-ai în ele, bre?  
 — Ulei.  
 — Cît?  
 — Păi, sint atîția litri...  
 — Cîți bani ceri?  
 — Atîția lei...  
 (Prețul nu era nici mare, nici scăzut ca la aman)  
 — Untdelemn curat. Ia gustă-l: ca uleiul de susan!  
 — Bun, dar scump... — Cît dai jupîne?  
 — Știu eu cît să facă oare?  
 (Se gîndi: un sfert i-aș da eu, că țăranu-i la strîmtoare)  
 Însă ca să-l am la mîină, o să-l iau pe de departe:  
 — Facem treaba, măi băiete. Uite-ți dau a șaptea parte!  
 Nici un ban mai mult. Atîta. Iar în preț, să nu te mire:  
 Mi le dai așa, cu totul: bașca sticle și clondire!...

– S-a făcut târziu, jupînel! Uite, scurtă socoteală:  
Ia-ți uleiul și dă banii. Am căzut la învoială!...

Cît ai răsuci țigara, cît ai scăpăra amnarul,  
A luat ce-avea să ieie și-a pornit la drum cu carul...  
... Își căra chilipirgiul, damigenele-mpletite,  
Și-și freca de bucurie mîinile – căci pasămite  
Nu văzuse cum o șterge vînzătorul, chicotînd...  
... Ce răcnea, chilipirgiul dup-o zi?

– L-omor de-l prînd!

M-a nenorocit tîlharul! Mi-a luat ațiția lei!  
În clondire era apă și... trei dește de ulei...

Vorba asta bătrînească n-o știuse el, socot:  
Cîteodată chilipirul se plătește scump de tot!...

1959

## Răbojul

Un ciocoi trăit în perne — cu de toate pe dalboj —  
Nu-și închipuia ce multe i se-nseamnă pe răboj,  
Și nici nu-i trecea prin minte că-ntr-o zi va fi zorit  
Și luat la socoteală pentru cît a trîntorit!  
Cînd le da pămîntu-n dijmă oamenilor de prin sat  
Nu numai că din tocmeală nici un bob n-ar fi lăsat,  
Dar știa să-ncurce rostul răfuiei, an de an,  
Că dator ieșea, în toamnă, tot pirlitul de țaran!  
Dacă vreți și-aveți răbdare — pot să vi-l și zugrăvesc:  
Cînd umbla-n papuci prin casă, avea mers călugăresc,  
De-auzeai foșnind halatul, și tîrșitul: lipa-lipa...  
Ca un iepure, de-o muscă, spăriat în toată clipa,  
Cu mustățile pe oală, cu tichie verde-n cap,  
Cu bărbuță lunguiață semănînd a cioc de țap,  
Ca o babă tătărăscă pe sub ochi, umflat, zbircit,  
Și cu dreapta tremurată cînd dădea — de prea zgîrcit!  
I se aduceau la masă fel și chipuri de bucate:  
Înghițea cu lăcomie — totul pe nemestecate —  
Că să-l fi văzut, măi tată, cum înfuleca de-avan,  
Ai fi spus că are-n gușă beregată de curcan!...

... Ani de-a rîndul — cum se spune: i-a curs lapte în păsat!  
S-a legat ba de neveste, ba de fetele din sat,  
Și, ca omul cu metehne, mai avea și-un ciubucciu,  
Îmbrăcat cu fustanelă — ca un arnăut bocciu —  
Un vlăjgan tocmit anume să rămîie la iatac,  
Și să-i dea lulea aprinsă la cafeaua cu caimac.

\*



Dar să nu mă-ntind la vorbă — și s-o-ntorc din nou la fapte.  
Țara tropăia în hora de la nouă sute șapte  
Cînd au început pâlmașii să le scarmene-n cojoace  
De s-au repezit ciocoi, fără voia lor, să joace!  
Moșierii — „șobolanii“, cum spunea și bietul taica —  
Strînși cu furci și cu topoare, pîn-la cer săreau drăgaica  
Și, cum dîrdîiau de frică, hoții, ca nealtădată,  
Veacurile de robie îi chemau la judecată!...

Încă nu se scuturase primăvara de omături  
Cînd pe-o zi cu soare tînăr, porțile-au țișnit în lături  
Ca să intre mojcimea peste tihna din conac...  
— Am venit la răfuială! Spuse un țaran sărac.  
— Ce v-ați adunat atîția? Ce v-ați năpusit puhoi?  
Cu-nvoirea cui intrarăți?!  
— Noi? Cu voie de la noi!!...  
... Cînd văzu că nu-i a glumă, se rînji către flămînzi:  
— Răfuiala datoriei? Ați adus ceva dobînzi?  
Ce-i de dat răbojul știe! E ușor de răfuit...  
Cîte banițe luarăți...  
— Cu răboj ne-ai jefuit?!

... Îl trecea o nădușeală rece. Nu mai spuse „pis“!  
Auzea ca o furtună hohotele lor de ris.  
Și, cînd se mai domoliră, desluși pe-un fost argat:  
— Cînd s-o fărîma restul, nu stă nimeni înjugat!!  
Altul, cocoțat pe-un scaun, învîrtea o scurtătură:  
— Nu mai tremura, cocoane!  
(și-i trînti o-njurătură)

Știm că sînt ciocoi în țară — decît tine mai dihai!  
N-am venit cu gînduri rele! Dar pierdurăm un buhai !...  
Cum de s-a făcut tăcere? Patru inși mi-l înșfăcăra —

\*

Și trăgându-i jos nădragii îl întinseră pe scară...  
Ce făcură, cum făcură, n-are rost să vă mai spun:  
Doar un geamăt — unul singur —  
și-un urlat prelung, nebun,  
Parcă slobozit anume ca să dea prin sat de veste  
Că ciocoiul nu mai poate să se lege de neveste!  
— Eh! Acu ne răfuirăm! Îi mai spuse un flăcău:  
Răfuiala nu se face numai pe răbojul tău!...

1959

... îl trecen o nădușală rece. Nu mai spuse „pis!”  
Auzea ca o furtună hohotile lor de râs.  
Și, când se mai domoliră, desluși pe-un fost slugar:  
— Când s-o lărnăa restau, nu stă nimeni înjugății  
Alui, cocotaj pe-un scuar, învîrta o scurtăbură:  
— Nu mai tremura, cocotaj!  
(Și-l trînt o-njurătură)  
Știm că sînt clocot în țară — decît tîne mai dibaci  
N-am venit cu gînduri rele! Dar pierburăm un buhai...  
Cum de s-a făcut tăceri? Patru înși ni-l înșăcări —

# Cărturăreasa

(BÎLCIUL)

Tîrgoveți, săteni și șmecheri, secături și negustori,  
Pușlamale, gură-cască, păpușari și scamatori,  
— Lume care-și scoate-o piine cu drăcii de iarmaroc,  
Nestînd locului o clipă — numai zbucium, numai foc —  
Nemîncați, femei boite, moși cu buruieni de leac,  
Simigii desculți și șleampeți cu mustața perpeleac,  
Haidamaci și pierde-vară, spîni, bărboși, lungani, pitici,  
Maimuțoi vorbind din burtă, derbedei și măscărici,  
Se foiau cu băștinașii, ba-n tocmeală, ba în glumă,  
Cînd femeia pirpirie c-un bărbat cit o huidumă,  
Și-au croit — în bilci — din scînduri și din pînză, o baracă,  
Înjghebînd o panaramă prăpădită și săracă...  
Omu-a deshămat mîrtoaga carului cu coviltir,  
I-a întins un braț de paie din ruptura de mindir —  
Și s-a apucat să scoată frînghii, cuie, sirme, bîrne,  
Să le-ntîndă, să le lege, să le prindă, să le-atîrne...  
... Cam așa era pe vremuri: poposeau prin mahalale  
Cîțiva oameni cumsecade și-un alai de haimanale,  
Și, deodată, de prin case, de sub corturi, din gherete,  
Răsăreau țambalagii, flașnetarii cu planete,  
Coșurile cu alune, cu covrigi, cu floricele,  
Tăvile cu turtă-dulce, pungile cu acadele,  
Rafturi doldora de mărfuri, și lipii, și mezelicuri,  
Și — ca-n orice bilci de țară — sumedenii de nimicuri!  
Răsăreau ca-ntr-o poveste c-un tăciune și-un cărbune  
Contopiți cu hărmălaia plină de amărăciune,  
Strecurîndu-se cu foamea, cu hîrști-hîrști și tropa-tropa  
Și cu tragerea pe sfoară: uite popa, nu e popa!...  
... Cît ținea minunea asta cu mizeriile ei?  
Uneori o săptămînă — poate două — hai și trei! —  
După cum era în datini, după oameni, după locuri...



Cînd era un tîrg mai mare, printre felurite jocuri,  
— Lîngă donița cu bragă și tablaua cu plăcintă —  
Se ivea cîte-o baracă unde se trăgea la țintă,  
Ca să vezi în țopăiala pozei — dacă se ochea —  
Chipuri omenеști croite din carton și tinichea!  
„Roata cu noroc“ — cit ușa — așezată de-a-n picioare,  
Miria succind în juru-i „numere“ ciștigătoare —  
Și, însuflețindu-și roibii — cai de lemn, săltînd semeți —  
Călușeii invîrtindu-și năzdrăvanii călăreți!...  
Peste-ntreaga îmbulzeală se stîrneau nori albi, de praf,  
Cînd perechi-perechi, nuntașii se-mpozau la fotograf,  
Sau cînd, și flăcăi și fete, frămîntau pămîntu-n danțuri —  
Ori cînd plini de neastîmpăr se dădeau în bărci

și-n lanțuri,  
Fluturînd spre ochii lacomi ce-i pîndeau cu stăruință  
Borangicul din maramă și postavul din catrință...

\*

Cînd te-apasă, de tot felul, angarale și belele,  
Nu e chiar un fleac de lucru — între mese și tejghele,  
Între corturi și căruțe — să iei locul cu chirie,  
Să cari cufere și boarfe și nevasta pipiririe,  
Și să-ți potrivești baraca, prin mulțimea ce se-ndeasă  
Cînd atîrni în față firma de trei coți: „CĂRTURĂREASĂ“...  
Firma are filigeanul de cafea — ca la mijloc —  
Și deasupra, răsfirate, fel de fel de cărți de joc:  
Se vedeau și popi de verde și de cupă, crai de ghindă,  
Dame și birlici de tobă, peste-o ceașcă aburindă —  
Iar în colțuri, șerpuite, cocoșate și barbare,  
Și mai mari și mai mărunte, semnele de întrebare...

Nu departe de baracă, la o crîsmă cu taraf,  
Îl stropeau cu apă rece pe-un vlăjgan, făcut pilaf:  
Prins lîngă obor în clipa cînd ștergea un portofel,  
Mi l-au scărmanat, smintindu-l, pînă s-a scăpat pe el...

... Cine se găsea să intre în baracă la ghicit?  
Ori o fată-ndrăgostită, ori un biet nenorocit,  
Ori vre-o babă ofilită pusă-n vrajbă cu norocul,  
Ca să-și bijbiie nădejdea — fie-n cărți, fie cu ghiocul —  
Sau, crezînd în niște „semne“, să pornească braț la braț  
Cu tristețea tîlmăcită-n rămășițele de zaț...  
Namila era-mbrăcată într-un soi de anteriu  
Și băga după perdele cite-un singur mușteriu.  
Îi plăteai? Puteai să intri...

... Sta așa, ca să se vadă  
Că de-ar fi să facă gură coate-goale puși pe sfadă  
El e-aici, chezaș, să curme din doi pumni un tărăboi,  
Și că banii de „intrare“ — orice-ar fi, nu-i dă-napoi...  
Doar o voce sugrumată spune prin întunecime:  
— Știu de ce-ai venit!... și-o mîină îți întinde o cafea...  
Stai o clipă la-ndoială? Vocea se răstește: — „Bea!!“

\*

... Zugrăvii și bilci și lume — și femeia și huiduma —  
Dar pățania cu tilcu-i nu v-am spus-o pîn-acuma!...  
Am uitat, întîi de toate, să vă dau și amănunte:  
Matahala — se-nțelege — nu era cu steaua-n frunte,  
De mîncat mîncă de toate, de băut stîngea cît bea,  
Și avea o slăbiciune — una singură! — iubea!!  
Tot ce-agoniseau prin tîrguri și la bilciuri cu ghicitul  
Se ducea cu îndopatul, băutura și iubitul —  
Și deoarece nevasta toate i le-ar fi-ndurat,  
La beție nu-și da seama și uita că-i însurat!...  
Toată țara românească i-a adus în chip de plească  
Bani de la credulii, care se holbau în cărți și-n ceașcă,  
— Bani ciupiți adesea-n grabă, cum putea și cum găsea —  
Bani pe sponci — cît să-i ajungă ca să tragă la măsea.

\*

... Carul merge cum e drumul! Uneori te și hurduci...  
Cine știe dinainte cum e miezul unei nuci?

Viața îi obișnuise să trăiască fără păstru —  
El, zburdind prin... știe-l naiba, ca un cal fără căpăstru,  
Socotind că se născuse într-o zodie cu flori  
Ca un mieluşel de ghindă înfărcat de două ori,  
Filfizon trecut de vîrsta cînd plutești în nori și-n vise  
— Cu rușinea, matahala, încă nu se întilnise! —  
Chibzuind că birna strîmbă numai tesla o îndreaptă,  
Se gîndea să se căiască joia după Sfintu-Așteaptă...  
Ea, adesea scuturată și de friguri și de tuse,  
Depăna induioșată cite neguri străbătuse,  
Și-alegea de prin bulendre un capot de catifea  
Și-și mințea singurătatea cu cititul în cafea  
Deslușind cu-nchipuirea taine-nscrise de-o ursită  
Care să-i insenineze soarta grea și ponosită!  
Cum știa ce-i poate osul, și s-a-ncredințat că nu-i  
Soț cuminte, om cu schepsis să-și mai pună pofta-n cui,  
Îl lăsa să-și facă cheful, și-i da ultima lețcaie,  
Și-i îngăduia beția și-i răbda orice trăsnaie,  
Pînă ce-o răzbea amarul și-i trăgea o tevatură  
— Un perdaf cu plins, cu blestem

— prafură cu-njurătură —  
Ca la urmă să se-mpace și, stingînd din vilvătăi,  
Zgîriați, să-și spele-n țuică, umflături și vînatăi!...

... Dar viața nu glumește, și-ți dă brînci și n-ai răgaz!  
Tîrgul pilpiind se stinge ca o lampă fără gaz!...  
... Cum s-a înjghebat de iute, tot așa se desfăcea:  
Toți se risipeau, cu grabă, — unii hăisa, alții cea,  
Oameni, vite, scînduri, pinze — așteptînd în piața gării  
Trenul personal, să-i ducă pîn-la cel'lalt cap al țării,  
Sau, porniți cu-nfrigurare, șatre și sătrari, în șir,  
Cu nădejdea care-și țese ceruri mici sub coviltir...

... Se bătuseră ca chiorii. Iar acuma, pe șosea,  
(Usturoi nici nu mîncase, gura nici nu-i mirosea!)  
De sub pătură, huiduma, picotînd, vorbea de bani,



De căruța care-i duce azi aici, miine-n Focșani,  
De primarul cu bacșișul și de pretorul clănțău —  
Și, cum ia și ursu cașu, lua și-o dușcă de trăscau!

... Tristă și dezgustătoare, măcinindu-se-n minciună,  
Desfătarea flămânziei și-a beției împreună,  
Într-o înșelătorie cu toți ceilalți și-ntre ei  
Ca, storcînd din piatră seacă mult- puțin-a cițiva lei  
Să culeagă amăgeală pentru zile viitoare  
Din cafea, din cărți, cu ghiocul  
ori din bobi de „ghicitoare“...

... M-am lungit destul cu vorba.

N-are nici un rost să stărui...

Soarta-i uneori legată de purtarea fiecărui...

... Azi așa, și miine iarăși, fără nici un căpătii,

— Văicărelile nevestii nu-l dureau nici în călcii —

Pînă cînd, odată, seara, într-o iarnă, la un han,

Unde cu huiduma-n frunte se-ncinsese un chiolhan,

S-a oprit, icnind în strună glasul de-alăută spartă:

În mirosul de sudoare, aburii de țuică fiartă

Legănați în gustul acru de mahorcă și de fum,

Îi făcură unui strigăt — ca o sfișiere — drum:

Chiar alături, o femeie zgribulită într-un jeț

Înșirase pe-o mescioară tot ce-avea la ea de preț:

O ceșcuță fără toartă, cărți soioase, bobi, un ghioc

Și cum cineva intrase vrînd să ia din plită foc

A găsit-o-nțepenită, străvezie la obraz:

Singele tușit făcuse diră pînă la pervaz...

A rămas stingher. Huiduma nu mai are ce să toace —

Nici cu cine să colinde fel și fel de iarmaroace...

Poate-abia acum să afle ceea ce n-a prea știut:

După ce-a secat izvorul ne dăm seama ce-am pierdut!

1959

## Toanta

Intr-un sat trăia o fată — nu ca fetele din sat:  
Una căreia de nimeni și nimic nu i-a păsat,  
Care încă de codană dedulcindu-se la rele  
— Că mîncase piîne albă din cuptoare multicele —  
Nu căta, de tare proastă, că da pînza pe fuioare  
Și tot vrînd să se mărite nu găsea pe cin-să-nsoare!  
Bine-a zugrăvit-o unul: ca o mămăligă crudă,  
Și, ca sita la cumătră: cînd umbla, umbla zăludă!...  
Mă-sa nu i-a tors pe limbă: cînd sărea proțap cu gura  
Nu mai ocolea — gingașa! — blestemul și-njurătura,  
Nici nu se sfia să cheme lingă șanț, după zăplaz,  
Pe bărbatu' lu' cumătra — dac-avea, pe ea, năcaz!  
... Astfel, n-a rămas vecină, ori cumătră, ori vreo rudă  
Căreia măcar o dată să nu-i fi făcut în ciudă...

\*

Nerozia — scai se ține cînd e să le puie-n rică  
Se rînjește ca oloaga bucuroasă că-i șontică,  
Și ca toanta ce-și atîrnă chiar de nasul ei, cercei,  
Face-n sic și nu pricepe că e tot pe pielea ei!

1959

## Prășitul...

Cite-s de făcut — e bine să le faci la vremea lor!  
Toți, în sat la noi, de pildă — știu de la părinții lor  
Că nici porcu' nu se-ngrașă în ajunu' lu' Ignat  
Și nici turma n-o pornește de cu vară la iernat!  
E târziu cînd arde hornul: nu mai fugi după coșar!  
Nimeni n-o să pună varza, la butoi, în cireșar!  
Nu spui „bună-dimineța“ la trei ceasuri după prînz —  
Și, de sorocești anume ca să-ți fete iapa minz,  
Nu-i aduce-un cal mirtoagă, hodorog bălângănit:  
Adu-i-l, pe românește: pîn-ce nu e jugănit!

Iaca, am văzut odată un bărbat delăsător,  
Toate le făcea în silă, plictisit, nepăsător,  
Chiar la cîmp — unde, știți bine cum sînt muncile la țară —  
Le lăsa de azi pe mîine și din iarnă pînă-n vară,  
Rămînînd, sărac pămîntul, de neghină pripășit  
Nici arat cum se cuvine, nici grăpat și nici prășit.

S-a-ntîmplat să se găsească și-o nevastă pentru el —  
Dar se vede că și-acasă, proaspătul însurățel  
N-a-implinit la vreme cîte au să le-implinească toți  
Socotînd că amînarea se îngăduie-ntre soți.  
Cît a-ntins-o și-a lungit-o, împingînd pe mai târziu  
Ceea ce avea să facă — nu pot spune: că nu știu!  
Știu doar, că mai hotărîtă, ea zicea că n-a greșit  
C-a fugit c-un om destoinic și mai harnic la prășit!...

Cum să ai mălai în vatră? Orice muncă-i cu soroc!  
Dacă nu prășești la vreme, zvîrle-ți făcălețu-n foc!

1959

## Fîntîna

Un moșneag albit de vremuri și-un flăcău — stejar voinic —  
S-au oprit lîng-o fîntînă odihnindu-se un pic.  
Nu se cunoșteau — și drumul, care li se-ncruciașă,  
De căldură și de sete, i-a adus aici, așa...

— Nu te știi, spunea bătrînul, dar îmi place cum te porți...  
Militar ai fost, ori poate, încă nici n-ai tras la sorți!  
Cine, cu noroi pe cizme, și le-a curățat la puț  
De-ți veni să ștergi, tu, urma — de pe ghizdul nou-nouț?!  
Mare lucru-i o fîntînă! Ciți sub arșiți și dogori,  
Frînți și mistuiți de sete — fel de fel de călători —  
N-au rîvnit să întilnească braț de cumpănă în zare,  
Și să binecuvînteze apa rece din căldare?

Oricum — turbure sau dulce, ori sălcIU, izvorul ei  
A crezut în limpezime cînd te-a îmbiat să bei!

... Sorbi — și setea, potolită, flăcările și le-a stîns!  
Numai un nebun, netrebnic, după ce bea, într-adins  
Socotind că niciodată drum pe-aicea nu-l mai mină,  
La plecare zvîrle pietre și gunoaie în fîntînă!

Eu am tras o-nvățătură. Iată care-i tîlcul ei:  
Nu scuipa-n izvorul care, cînd ai vrut, ți-a dat să bei!

1959



## Coadă oalei

Un olar avea o fată nici prea-prea, nici foarte-foarte,  
Care-atît ştia: să facă şi să potrivească toate...  
Mai căra ea – nu e vorba! – cîte-o doniţă cu apă,  
Încărca în roabă lutul, cu lopata ori din sapă –  
Clisa de pe călcătoare o bătea sub talpa boantă,  
Dar mai mult, nici chip să-nveţe; satul o ţinea de toantă.  
Rămăsese lingă casa părintească, să se treacă  
– Azi un pic, niţel şi miine, şi pe urmă înc-o leacă –  
Să se treacă aşteptîndu-şi dramul de noroc sucit,  
Care din nimica toată face omul fericit...  
Nimeni n-a peţit slujenii, uriciuni şi pocituri,  
Şi nici n-a plouat cu gineri unde-i secetă de nuri  
Însă biata mama fetei – deh, ca mamele şi ea! –  
Zi şi noapte frămîntată, linişte nu mai avea!  
– Să vorbim, bărbate dragă, limpede! Tîriş-grăpiş,  
Am ajuns de-avem o fată bună pentru mărituş.  
Încropirăm casă, vite... Dacă ni s-ar fi ivit  
Un băiat, cu ea de-o seamă, de statură potrivit,  
Un băiat şi bun şi harnic, – ai fi dat-o?  
– Aş fi dat-o...  
– Ei, dacă-i așa, bărbate, – n-ai s-o scalzi  
cum ai scăldat-o!  
Ori iei taurul de coarne, ori de nu...  
– Şi ce să fac?  
– Să găseşti! La urma urmei, poate fi şi mai sărac...  
Nici drăguţ din cale-afară nu-i nevoie să-l găsim.  
Dacă nu-i urît ca dracul, o să spunem, „aferim“!  
Dacă-i om cu meserie, dă norocul peste noi:  
Nu m-aş împăca, fireşte, c-un pirlit, c-un marţafoi,

Doar dacă-i frumos și tânăr și bogat și răsărit  
Pune-i pirostria și gata! Zi-i să vie, c-o mărit!  
... Olărița-i da cu gura:

— Du-te să-i găsești bărbat!

Omul și-a pierdut răbdarea și-a sărit ca ars din pat,  
Și în vreme ce nevasta îl privea ca pe-un nebun  
A amestecat cu apă lut din lutul cel mai bun,  
L-a călcat cu multă grijă pîn-a izbutit să-l scoată,  
Cum e ceara — pregătindu-și boții galbeni lingă roată —  
Și pe masa învărtită din picior, pămîntul moale  
Se făcea ghivece, chiupuri, pușculițe și bărdace,  
Ca din mină meșterească, pricepută și dibace!

— Scoală fata!

... Olărița a trezit-o.

— Vin la tata!

Uite farfuria, ulcioare, găvânoase, toate-s gata...  
Pîn-a-ncepe, ca și mă-ta, iar urechile să-mi rozi, —  
Ia un boț de lut de colo, și începe-a pune cozi!  
... Fata s-a uitat mirată, n-a rostit nici un cuvînt,  
A adus pe-o scindurică și tipare și pămînt,  
A pus una lingă alta — ca pe-o tavă niște turte —  
Cozile tăiate-anume nici prea lungi și nici prea scurte,  
Și-a început să le lipească cu dichis și cu răbdare,  
Potrivind să fie toarta nici prea mică, nici prea mare!..  
— Vezi nevastă?

— Văd bărbate!

— Uite: hîrburile mele

Par la fel, și totuși nu sînt: nu se-aseamănă-ntre ele!  
Toate-s din pămînt, și toate au să treacă și prin foc,  
Dar vezi, una are țîță, alta coadă, alta cioc,  
Și nici cozile — firește — nu-s aidoma, leite:  
Unele-s cît o ureche, mici, rotunde, indoite,  
Altele sînt lungi și drepte — pentru cratițe — încît,  
Dacă nu le-așezi ca lumea, lucrul iese prost, urît...



Tu, ce spui, fetița tatei? Auziși ce-am spus acum?  
Crezi că merg oricum? Răspunde!

— Nu tătucă! Nu oricum!

Care, cum se potrivește!

— Bine-ai spus, copila mea!

Un olar bun, nu-i atîrnă, oalei, coada unde vrea!

1959

## Lăudărosul

Lumea nu e cît se vede pe fereastră! Fiecine,  
Chiar de n-a umblat cu traista, călător prin țări vecine —  
Știe că mai sînt ținuturi — locuri peste munți și ape —  
Dincolo de hăt departe, dincoace de mai aproape,  
Unde (după cum se știe după rod, de-i bun un pom)  
Se alege după faptă cine-i om, cine-i neom!  
Astfel, undeva, odată, unul cu obrazul gros,  
Bun de gură, rău de treabă, șmecher și lăudăros,  
Pripășit, adus de soartă prin necazuri fel de fel,  
Tocmai de la dracu-n praznic (după cum spunea chiar el)  
Ca să-ți împuieze capul te-asurzea vorbind din gușă  
(Ca o bucsă de căruță, ca o balama de ușă)  
Fudulindu-se ca prostul dar și prost cum e fudulul  
(Mai ales cînd stau de-ascultă Gură-cască și Credulul!)  
Că... s-ar cuveni să-i cerem îndrumare și povață :  
N-a fost foc, n-a fost cutremur să nu fie el de față,  
Nu s-a revărsat Siretul, n-a fost ciumă ori rezel,  
Și nici faptă mai de seamă ca să nu fi fost și el!...  
Tot ce-a auzit din basme mai cu duh și mai isteț,  
Tot ce e îndeminatec, dirz, voinic și îndrăzneț,  
Tot ce-a fost înfăptuire, tot ce s-a desăvîrșit,  
Tot ce s-a-mplinit a bine — doar prin el s-a săvîrșit!

Bineînțeles că nimeni n-a fost martor — ca să jure  
C-a văzut cînd a dat lupta cu tîlharii din pădure,  
Ori să ne încredințeze că era de față cînd  
Scroafa-și alăpta purceii — doisprezece, puși în rînd —  
Așezați să le dea lapte, ca o mană din înalt,  
Dar s-o sugă-n șir — adică: unul de la celălalt!...  
Nu mai spun că — prisosindu-i — cel din urmă  
din duzină,

Purcelușul încă firav, alb-gălbui ca de slănină,  
Se uita ce val de lapte îi curgea din țîțîșoară  
Că vuia întreagă valea și-nvrtea cinci roți de moară!  
Tot așa, nu știe nimeni cînd -- ducîndu-se-ntr-adins  
După rațe-n stuhul bălții, numai cît n-a vrut n-a prins!  
Cică a legat de-o sfoară carne friptă cît să-ncapă  
Într-un plisc -- și-n clipa-n care cîrdul s-a ivit pe apă,  
A zvîrlit spre rațe carnea cum s-ar arunca o nadă.  
Nimerindu-le flămînde, ce i-a fost merit să vadă?  
Cum înfulecau momeala -- iată: rață după rață,  
Scoate pe la spate sfoara cu ce-a înghițit prin față --  
Și cum alta se repede să ia nada-n ciocul ei  
Se petrec pe firul sforii cum s-ar înșira ardei!  
... N-a căzut tot el în groapa de opt stînji de adîncă  
Sub un mal ce-și prăbușise buza de nisip și stîncă  
Nu s-a repezit acasă -- că stătea destul de-aproape --  
De-a adus hîrleț și sapă, și-a-nceput să se dezgroape?!  
N-a scăpat de-ncurcătură cînd pe-un deal pieptiș  
-- nu șagă! --  
Boii s-au oprit cu carul nemaiizbutind să-l tragă!?  
El și-a dejugat plăvanii, -- i-a urcat în car (săracii!)  
Și-a trecut îndată greu! Cum? Păi... înjugase sacii!  
... Tot el a avut și-o iapă cît o zi de post de lungă,  
Pintenoagă, porumbacă, fornăită și-ntr-o dungă...  
Ca s-o miie cumsecade călărînd-o prin vilcele,  
Trebuia să ia și pinteni și-o căruță de nuiete...  
Cînd pornea gonînd lupește și la drum se așternea,  
N-ar mai fi putut s-o-ntreacă niciodată, nimenea --  
Cică într-o zi, odată, s-a oprit ca s-o adape:  
I-a lăsat mai moale friul -- ca pe malul unei ape --  
Și cum se uita la iapă și la ȳaluri, ia așa,  
Ca un om care se simte bine așezat în șa,  
N-apucase pintenoaga să-și întindă-n apă botul  
Și... din albia de piatră, rîul a secat cu totul!  
Ca în toiul verii -- setea nu se îndura să treacă --  
Mai găsiră o fîntînă: iapa bea ce bea, și-o seacă!

Astfel, pîn-la țărnul mării, setea ei mistuitoare  
A golit pîraie, mlaștini, bălți și puțuri și izvoare.  
Poate că, nepotolită, însetată, biata iapă  
De sorbea, din apa mării, nu lăsa un strop de apă —  
Dacă, dumirit, stăpînul nu-i punea un soi de dop —  
Că... era tăiată-n două, și curgea din ea potop!!

... De l-ar fi făcut minz, mă-sa — ori dacă-l făcea vițel,  
Și dacă-l mînceau și lupii, n-am fi pomenit de el —  
Însă șmecherul trăiește și se bagă printre noi,  
Împletind isprăvi din basme cu isprăvi ceva mai noi!...

... Cum venise de prin locuri despre care, pasămite,  
Se știa nici cît nimica și mai mult din auzite,  
Tot scăldînd-o-n două ape cu cai verzi și cu minciuni  
De-a prostit pe mic, pe mare — zile, săptămîni și luni —  
Le turna tocînd bureții, le trîntea tîind piroane,  
Și, cu pene de la alții apucînd să se-nzorzoane,  
Le scornea mai gogonate, mai de oaie, mai din ocnă —  
Că sta inima din suflu, și-ngheța Dunărea, bocnă!!  
Tot ieșind în frunte ca o călăuză de cocori,  
Împărțea cu dărnicie sfaturi la neștiutori  
Și cum nu era din fire pui de vrabie, sfielnic,  
Nici la vorbă prea zăbavnic, nici la muncă prea pripelnic,  
Nu-i păsa de ce se-ntîmplă și făcea-n călcii albeață  
Pînă cînd — venindu-i rîndul — a mușcat din pădureață.  
Ar mai fi umblat cu șoalda și cu lauda de sine,  
Că — sucind-o și-nvirtind-o — o ducea destul de bine,  
Mai ales că toți în juru-i îl țineau de ... firoscos  
Și-și ziceau că-i ouă mița ca oricărui norocos —  
Dacă nu veneau sătenii — prin pustia de văpaie —  
Într-o zi, la el, să-i ceară să le facă vrăji de ploaie!...

... Nici un pic de adiere, nici un semn de nor în zare!  
Seceta-nvrtea ceaunul cerului, ca pe-o frigare!...  
Viața se usca, strivită, pe ogoarele răscoapte...



... După sfatul lui, vecinii s-au trezit mai de cu noapte:  
Un țircovnic pregătise trei cuțite și-o lopată,  
Și-o ulcică șterpelită de-o femeie-ngreunată...  
Găuriră — cu briceagul — în ulcică, nouă borți,  
Potriviră peste găuri nasturi de la nouă morți, —  
Și turnară-n ea cenușă din ruptura unui sac,  
Păr de porc și pene arse, ouă de furnici și mac —  
Și, așa, cu vîrf umplută, o trecură pe sub mină!...  
Cu descîntece de ploaie, și-o zvîrliră în fîntină!...  
— „Să vedeți, acu, minunea! Norii tăbărînd puhoi!...  
O să ne rugăm să steie — că vin mult prea multe ploi...”

... N-a plouat.

Ardea văzduhul...

Zilele treceau la fel:

Oamenii umblau, pe gînduri, ori cătau chiorîș la el,  
Se uitau la cer să vadă norii dărăcîndu-și lina,  
Clătinau a îndoială, cîntăreau din ochi fîntina,  
Și-și închipuiau cum zace, înecată gîl-gîl-gîl,  
Cu descîntece, ulcica, într-un fund de puț, în mil...  
N-a plouat nici picătură!

Oamenii s-au lămurit:

— „Ce mai face «proorocul»?”

— „Ce să facă?! A murit!

N-a dat încă ortul popii, dar ca șmecherii cei mari,  
S-a-nfundat în spini, ca turcul: a făcut fesul șalvari!!”

... Cînd îți șchioapătă norocul, s-a gătat — te-ai șters pe bot:  
Ca-ntr-o doniță dogită, oricît torni, se scurge tot!...  
A-ncercat să stea de vorbă, să le-arate, să le spună,  
Să le-nșire și din soare și din stele și din lună,  
Dar cu nici un fel de tîlcuri nu mai izbîndea acum...  
Se făcuse negru-vînat parcă l-ar fi pus la fum,  
Și ca zmeul fără coadă, ca ulciorul hîrbuit,  
Se pleoștise ca păunul tăvălit și jupuit...  
— „Ți s-a înfundat, bădie, dintr-un lucru de nimic!

Vezi? Și-un fir de păr își are umbra lui, oricît de mic!  
Cine scuipă-n sus, îi cade pe obraz! Încet-încet,  
S-a ales deasupra untul! Nu mai bea mîța oțet!”

Ce-a mai fost — se înțelege că e altă socoteală!  
Timpul, care-i mare meșter, scoate multe la iveală,  
Îndreptează și plătește, vindecă, alină, drege,  
Dar nu-ngăduie minciunii să se-mbrace-n strai de lege —  
Răsturnînd pe orișicine se cocoață peste hău!  
Cîteodată și răsplata-i repede, ca „ceasul rău”,  
Alteori mai întîrzie ca lumina-n revărsat...

... Iată, despre întîmplare, ce cred oamenii din sat;  
Cum era deschisă ușa într-o zi de sărbătoare —  
În biserică, un ciîne s-a brodit să se strecoare...  
Dar afară, în târbacă, s-a curmat și tîmbălăul:  
Nici nu s-a spurcat locașul, nici nu s-a sfințit dulăul!

1959

## Moartea amăgită...

Cel ce amăgește moartea, schimbă doar niște soroace!  
Cine-a izbutit s-o facă după placul lui să joace  
Duce-n cârcă plumbul vremii, ca pe-un blestem greu  
tîrîndu-l!...

Pin-ce se topește-n umbră, fericit că-i vine rîndul!...  
Cine-nghite aguridă, n-o mănîncă de plăcere!  
La un lemn cu nodul tare, ascuțit topor se cere!  
Totuși cînd rugina clipei l-a tot ros și l-a scîrbit,  
Mai rămîne el, tăișul, cu oțelul neștirbit?  
Coasa morții nu te iartă, orice-ai face, orice-ai drege!  
Orice-ai fi, cînd vine ceasul, coasa morții nu alege!  
(Gîndurile rătăcite năvălesc fără de veste  
Printre multele-nțelesuri prefirate de poveste...)

... A putut s-o zugrăvească om ca tine și ca mine?  
Oare Moartea-i o făptură alfel decît orișicine?  
Stinge vîlvătăi? Strivește pîlpiitul din feștile?  
Cine după ce-a văzut-o a scăpat, să aibă zile?  
... Cică s-a-ntîmplat, odată, o femeie s-o înșele  
— Nu cum se-ncercară alții, cu șoșele și momenele —  
Cînd? Pe cînd zburau bursucii și știa motanu' carte —  
Unde vrabia nu cîntă — ... Unde? Undeva, departe,  
Unde scoți din puț lumina și cresc peștii prin copaci,  
Unde sînt căciuli cît meiul și izmene fără craci!...

... Sta, la marginea pădurii, o femeie-n floarea vîrstei  
Și bătea dimia-n apa ce curgea pe jgheabul dirstei  
Însoțind un cîntec spuma plescăită de ciocane,  
Cînd i se păru c-aude bocănit ca de ciolane.

Ridică o clipă ochii, și nu mică-i fu mirarea:  
O făptură străvezie își croia prin ierbi cărarea,  
Și-și dădu, pe dată seama, din privirea ei de gheață,  
Din tăcerea ei ciudată — că o vlăguie de viață!...  
Nu se fistici prea tare — și ca să se-mbărbăteze,  
Cum bușea în jgheabul dirstei scindura dintre speteze,  
Și lovea cu-nverșunare — după cum i-era năravul —  
Ciomăgind, întăritată, prin clăbucii albi, postavul —  
Suduia, scrișnind amarnic, îndesindu-și lovitura,  
Și, icnea, amestecîndu-și blestemul cu-njurătura!...

Prin amurgul cu perdele de argint și peruzea,  
Moartea — că de ea e vorba — s-a-ngrozit de ce-auzea,  
Și-a-ntrebat-o, uluită că împrășcă la ocări:  
— Nu ți-e oarecum femeie, să rostești așa măscări?

— Ce te bagi? Îți fierbe oala?! Caută-ți de drum! De nu,  
O să-ți țiuie urechea! Mi te-ai dumerit acu?!?  
Mi-am ieșit din pepeni, nu vezi?! Deh, mi-o fi ajuns și mie!  
Zi de zi veneau tîlharii să-mi tot fure din dimie!  
Azi am prins trei inși. Aicea-s!! Am să-i mîntui pe toți trei!  
Îi fac chiseliță!! Uite! Sufletul îl scot din ei!...

Trei? (făcu, mirată, Moartea, lacomă de viața lor)  
Poate-ai obosit, leliță! Vrei să-ți vin în ajutor?

Sînt tus-trei pe ducă... Unul (și-i mai arse-o-njurătură)  
I s-a desfirat tot ghemul și-i cu sufletul la gură!  
Altul stă și el să moară: numai greabănu-i de el!  
Înc-un pic și-o s-o mierlească! Iar al treilea -- la fell!...  
Se gîndea: cînd ești la apă și te temi de scufundiș —  
Chit că-i sabie și taie -- te apuci de-un ascuțiș!  
De nevoie și de frică te-ndulcești și cu pelin --  
Ba, la o adică, hopa! te mai sui și-n pat străin!



... Stețe-o clipă ca pe gânduri: Chipurile se codea —  
Dar nici n-apucase bine să rostească ce rostea,  
Și mi se trezi cu Moartea, c-a sărit, nesățioasă,  
Sub ciocanele din dirstă — învîrtind în juru-i coasa...

Cum zări-n clăbucul apei chipul ei de umbră rece  
Într-o zbatere de oase gata-gata să se-nece,  
Începu să dea cu sete, cu nădejde și obidă,  
Că de-i mai croia vreo două, nu lipsea s-o șiucidă!  
Pînă s-auzi-n străfunduri glasul ei înfricoșat:  
— Stai! Oprește-te, femeie! M-ai snopit! M-ai cocoșat!  
Nu mai da! N-auzi cum sună lemnele, lovind avane?  
Vrei să-mi prăpădesc aicea, bunătate de ciolane?  
Lasă-mă să ies! Dă-mi drumul! Haide!  
Cere-mi orice vrei!...

Pin-la urmă, se-nvoiră, de-i făcu pe placul ei!  
Moartea s-a legat s-o lase, ocolind-o: Iată cum:  
Ori de cîte ori ursita i-o va fi adus în drum,  
Nu numai să n-o cunoască și să treacă înainte  
Dar de coasă să-și atîrne o neșinerie de minte  
Ca să nu-și mai amintească pentru ce-a venit anume —  
Și s-o uite: să rămînă ca un om pierdut în lume  
Peste zile, peste veacuri, tot mereu însuflețit,  
Șters din catastiful morții, de toți ceilalți răzlețit...

... Vremea năpustindu-și murgii cum e-n rînduiala firii  
Scutura din toamnă-n toamnă frunzele și trandafirii —  
Oamenii trăiau în pace de-ți era mai mare dragul,  
Împletindu-și bătrînețea, pînă părăseau drumeagul  
Contopindu-se cu umbra ce-și nîngea cu prisosință,  
Peste flăcările stinse, lumea ei fără ființă...  
... Totul se trecea — și iarăși muguri noi iscau culoarea  
Pînă ce-o culca sub coasă, an de an, neiertătoarea!...  
Îi simțea tăișul tot ce viețuiește pe pămînt,  
Doar femeia — nu! căci Moartea se ținuse de cuvînt —

Și așa precum făcuse legământul cuvenit,  
O lăsa, plecînd aiurea, și uita de ce-a venit!...

După ce amar de vreme a trăit pe săturate  
De-a văzut pe-un veac de toamne bruma frunzei  
scutate —

De-și ghicea-n oglindă trupul smochinit de șubrezenii,  
Chinuit de beteșuguri, tremuriciuri și surzenii,  
Cu vederea ofilită, cu gingia fără dinte,  
Cu gîndirea încilcită în nețineri de minte,  
Se ruga și zi și noapte: — „Mi-au pierit, demult, cu toții,  
După cum le-a fost orînda — după spiță, strănepoții,  
Numai mie bătrînețea nu mi-o ține moartea-n seamă!  
Grea mi-e neputința vîrstei! Vino, Moarte! Haide, ia-mă!“  
Dar haina dînd cu coasa de colea pînă colea  
Ucidea în juru-i totul — doar pe ea o colea!!

Ca și cum cu-o boală, două, n-ar fi mare pricopseala —  
Usturimile-mpliniră zbciumul și oboseala,  
Junghiurile își băgară ghiarele pînă-n rărunchi  
Într-un trup sleit de tuse și-ndoit de la genunchi,  
Că — tîrîndu-și baba hîrbul — de cînd bate darabana —  
Umblă călărînd pe iapă și te-ntreabă de bālana!  
Moșmonea, chemîndu-și moartea — amărită și bolnavă —  
Așteptînd să-i vie ceasul de-alinare și izbavă!...

\*

Baba n-a dat ortul popii nici de friguri de lingoare!  
Ajunsesse numai bună de făcut sperietoare  
Și, cum își tîra greoaie hîrbul veșted, cocîrjit,  
În zadar pe trupu-i firav bolile s-au îndirjit!  
... Cînd ne-a bîntuit holera — mai de mult,

cîndva-ntr-o vară,  
De-a umplut la repezeală cimitirile din țară —  
Cum s-a prăpădit tot satul, baba ca o cucuvea  
I-a condus pe toți la groapă! Ea pe ei, -- nu ei pe ea!

Rătăcea-n pădure, noaptea, și de neagră supărare  
Cum află că e pe-aproape o primejdie mai mare,  
Răsărea cu ochi de spaimă, ca ieșită din păp'șoi  
Doar-doar s-o-nțilni cu Moartea ca să-și ia vorba-napoi.  
Însă, nimeni, niciodată, nu-i putea veni de hac!  
Încă nu-i venise ceasul să-i mănince din colac!  
... N-a venit odată apa, desfundată de șuvoaie,  
Măturînd în cale totul: și colibă și căsoaie?  
Pustiind vreo zece sate, n-a rămas din toate zece,  
Orătanie, ori vită, ori vre-un om, să nu se-nece –  
Doar sărac bordeiul babei, ridicat de valuri parcă  
L-ar fi plutărit norocul ca pe-o ladă, ca pe-o barcă,  
S-a tot dus, vîrtej năpraznic, pînă s-a oprit agale,  
De-a ieșit din el femeia teafără, pornind devale...  
... Nu s-au împinzit, alt'dată, izbucnind la niște clăi,  
Zările-ncingînd tot satul în scînteii și vilvătăi  
De s-au nimicit sub flăcări sute de gospodării?  
Din cenușa și molozul strîns de foc în clădării  
N-a scăpat nici o furnică, darămite bieți țărani!  
... Numai baba: ea dormise după-deal, păzînd bostanii!...

Totuși într-o dimineață, buzna i-a intrat pe ușa:  
– Vină repede cu mine! Hai, că n-am timp! Hai, mătușă!  
– Eu is gata ...

Dar în clipa cînd s-o ia la drum cu ea  
Moartea s-a oprit pe prispă – stete, parcă se codea –  
Și-i zîmbi:

– Rămii cu bine!  
... și plecă c-un bombănit:

– Vream să-i spun ceva și ... iată: am uitat de  
ce-am venit!...

N-a venit numai o dată! Se-arăta mereu mai des,  
Ba pe cîmp, ba în pădure – prin hîrtoape, mai ales, –  
Se ivea de după sobă, de sub pat, din prag, din pod,  
Aducînd o boare lină de tăcere și prohod –



Dar deodată, mută, tristă, ca lovită de-o măciucă,  
Își punea pe umăr coasa — și o lua din loc uitucă!...

... Cine să găsească clenciul ca să schimbe invoiala?  
Gîndurile-n capul babei nu-și mai conteneau foiala,  
Pînă ce-i trăsni prin minte altă aia: vorba ceia —  
Nu-i născocitor mai mare pe pămînt decît femeia!  
Cînd veni din nou s-o ieie — cum venea s-o ia pe babă —  
Nu i-a spus ca altădată:

— „Gata-s!”

ci i-a zis:

— „Am treabă!”

Și cum o vedea că pleacă adincită în uitare  
Spuse-așa ca să se-audă:

— „Lumea s-a-nmulțit prea tare!

Am s-o-nvăț un joc, să piară cît mai mulți...”

— „Un joc? Ce joc?”

Moartea s-a uitat, mirată, și oprindu-se în loc  
Și-a rotit în jur privirea din găvanele deșarte  
Măsurînd din ochi ținutul, lacomă, pînă departe...

— „Ca să poți să prinzi în coasă sufletele, cum tai iarba,  
Ia de-a valma, ! Nu le-alege! Joacă-te de-a baba-oarba!...”  
Care-or fi — bătrîni sau tineri — să se-ncreadă în urzeală  
Să se bucure de jocul care-i cheamă la-mbulzeală,  
Ca să li se pară totul o-nsoțire de petreceri  
Și, cum ai cosi otava, din belșugul lor să seceri...”

— „Să mă joc de-a baba-oarba?”

... O știa femeie-n vîrstă,

Nu-și mai amintea nimica de pățania din dîrstă:

Bizuindu-se în spusa care-i ațîța ispita

Se vedea strîngînd sub coasă oameni cu nemiluita...

S-a-nvoit...

De-atuncea, Moartea, nu alege-n drumul ei,

Nici nu-treabă, nici nu vede, nici nu știe cine, ce-i,



Și cum scornitura babei a și prins de-a binelea  
Poate că la-nvălmășeală... să fi dat și peste ea!  
Dacă nu — adică, dacă, totuși a scăpat de coasă,  
Mai trăiește-n ciuda morții și e bine sănătoasă!

1959

Mi-a povestit și mie întâmplarea îndușă:  
Asta se gîndea, desigur, și vîdana despre care  
Cîmp să te descortec: e o treabă... în căderea nîmănuil  
... Și la drept vorbind nici nu-i  
Nimeni nu le știe scîrta...  
Au să crească? Au să-i ducă să-i înecă?  
... Ce se va-nîmpha — pe firul vieții care se petrece?  
Moi și neajutorate — cum sînt puii de pisici...  
Păru-cîntă făcîndu-și slăbuțe, lăză „ochi”, pufoase, mici,  
Iaca — undeva, o mișcă țără-păru-cîntă pisoi,  
Șoarta nu e năzutoasă numai cu de albe noi  
Ca din cer, notocul cade pe căței și pe pisici  
Nu de-un pui de om, de pîlă, prinde înțina-i lipici  
„hoț cu ochi” și „mocolan”,  
Nu de-un „plod”, de-un „șterge-i nasul”,  
N-ai să o vezi că și ia de suflet vre-un copii rămas orfan,  
Cînd e vorba de o lemnă singurică-singurică,  
Rău e de bădatul singur — dar e și mai vîl de ea  
Grîja, drăgostea dutoasă, gîngășia, cîlă ai,  
— Ce te faci, cînd n-ai pe nimeni și cînd nu știi cui să dai,  
Sîmțîrești de unu singur, parcă ocolit de toți...  
Nu tu știneri, nici noră, nu tu gîsaur de nepoi,  
Greș povară-i vîduvta... — orișcîntă-ai încoptoi  
— Cînd n-ai copii,  
... Ei mai trase-o dușcă, și-necpu:  
— În ștîm!

## De cînd se bat cîinii cu pisicile

Stam la un pahar, odată, într-o noapte, la taclale  
Și, așa, din vorbă-n vorbă, ca-ntre niște farfarale,  
Unul – un fecior tomnatec – s-a găsit și el să zică:  
– Știți de cînd e dușmănia dintre cîine și pisică?  
– Nu știm!

... El mai trase-o dușcă, și-ncepu:

– Cînd n-ai copii,

Grea povară-i văduvia, – orișicîte-ai încropi!  
Nu tu ginere, nici noră, nu tu glasuri de nepoți,  
Sihăstrești de unul singur, parcă ocolit de toți!...  
– Ce te faci, cînd n-ai pe nimeni și cînd nu știi cui să dai,  
Grija, dragostea duioasă, gingășia, cîtă ai,  
– Rău e de bărbatul singur – dar e și mai vai de ea  
Cînd e vorba de-o femeie singurică-singurea.  
N-ai s-o vezi că-și ia de suflet vre-un copil rămas orfan,  
Nu de-un „plod“, de-un „șterge-i nasul“,

„boț cu ochi“ și „mocofan“,

Nu de-un pui de om, de pildă, prinde inima-i lipici:  
Ca din cer, norocul cade pe căței și pe pisici!  
Soarta nu e năzuroasă numai cu de alde noi!  
Iaca – undeva, o miță fată patru-cinci pisoi,  
Patru-cinci făpturi slăbuțe, fără „ochi“, pufoase, mici,  
Moi și neajutorate – cum sînt puii de pisici...

... Ce se va-nîmpla – pe firul vremii care se petrece?  
Au să crească? Au să sugă? Au să-i ducă să-i înece?  
Nimeni nu le știe scrisa...

... Și la drept vorbind nici nu-i

Chip să te descurci: e-o treabă ... în căderea nimănu!

Asta se gîndea, desigur, și vădana despre care  
Mi s-a povestit și mie următoarea întimplare:

... Neavînd copii, o babă a găsit că e cu cale  
De-a crescut pe lingă casă două biete animale:  
Amîndouă cam de-o vîrstă, amîndouă de-o statură,  
Amîndouă răsfățate și dormind în bătătură —  
O cățea mișoasă, neagră, și-un cotoi... mai alb ca neaua,  
Care se aveau — firește — ca motanul cu cățeaua.  
Se aveau adică, bine — : se iubeau de-o viață-ntreagă,  
Nu erau ca ele, alte vietăți să se-nțeleagă —  
Cît era de mare ziua, se jucau, se hîrjoneau,  
Fugărindu-se în glumă — una „ham“ și cellalt „miau“...

... La oraș, chiar cînd un ciine e de felul lui potaie,  
Ori miștanul gras cît porcul — trebuie să facă baie,  
Să se pieptene anume, panglicile să le schimbe,  
Și — sătul pe îndopate — prin ogradă să se plimbe!

... Ce-i trecu prin cap vădanei într-o bună dimineață?  
Tot degeaba le hrănește, le alintă, le răsfață,  
Dacă n-are și-o odraslă — să-i rămiie de la ele!  
Vorba ceia: fericirea s-a născut din drăgănele!  
Le știa ambițioase, le știa cît sint de breze...  
... Ce-ar fi oare să încerce să le și împerecheze?

... Cine-a mai văzut vreodată, să corcești pisici cu cîini?  
S-a codit vreo săptămînă, amînînd — ba azi, ba mîini,  
Pînă ce-i trăzni — deodată — ce și cum să-nceapă treaba  
Ca nici gingășii, nici trudă, să nu fie pe degeaba!...  
Se cerea și stăruință și migală și răbdare,  
Vorba ceia: la căldură torni și sticla în țipare —  
Și se mai cerea să aibă și priceperea firească  
Mijlocind împreunarea, ca — de-ar fi să zămislească,  
De s-ar naște corcitură, să și dea ceva de soi:  
Jumătate neam de ciine, jumătate de cotoi!

... Cît s-a străduit vădana! Cite n-a-ncercat să facă!  
Le ținea în puf și-n perne, le-ngrijea ca o dădacă,

Le vorbea pe franțuzește, le-aducea-n pachet mezeluri,  
Le dădea fripturi la tavă și grătar de multe feluri,  
Le punea la îndemină farfurii cu lapte dulce,  
Și cu grijă părintească, le-așternea, ca să le culce,  
Însă... cînd să i se pară că-ncepeau să se iubească --  
Se-auzea o mirială pufăită, pisicească,  
Și-un lătrat rînjit cu ură -- : mieunat cu scheunat --  
Și cățeaua minioasă, și motanu-nverșunat!...  
... Ale naibii animale se priveau cu mare ciudă,  
Și de-ndemnurile babei nu vroiau deloc s-audă.  
Ba simțeau că din iubirea ce ținuse ani și ani,  
Gîndurile prihănite îi schimbaseră-n dușmani!  
... Ca-ntre oameni! Fiecare, cu-nsușiri și cu păcate,  
Se-nțeleg și-s buni prieteni -- pînă-n clipa cînd i-abate  
Nu-știu-cui, pețitorlicul -- Doamne, iartă-mă! Adună-i,  
Și ... de vrei să-și scoată ochii, mijlocește și... cunună-i!...  
... Pirostriile, se vede, nu le prea priesc la toți!  
Erau buni ca doi prieteni și nu fac doi bani ca soții!...

Și-unde-și mai pornește baba -- ca-ntr-o poznă  
și-o drăcie --

Osebite șiretlicuri, mîngîieri cu dibăcie,  
Cu alinturi potrivite, cu răsfățuri gîdilante,  
Îndemnînd cu luare-aminte, scărpinîndu-le pe spate,  
Petrecînd cu ochii jocul de suspine șoptitoare  
Doar-doar vor pricepe rostul dezmierdărilor ușoare --  
Însă, ale naibii, parcă se lăsau să le răzgîie,  
Ca să-i facă-n sic vădanei -- și ... mă rog! la fapt: tămîie!...

Zile-ntregi și nopți de-a rîndul cu-ncercări nenumărate,  
Veșnic mai stăruitoare, veșnic mai înflăcărate,  
Tot rîvnînd la-mperecherea între ambele făpturi,  
Mi s-a pomenit, deodată, că-ntre mici zgîrieturi,  
Între pufăiri cu gheare și-ntre mirișeli cu colți  
Trandafirii tîneretii s-au trezit, în ea, involși...



Deh! așa e citeodată! Cade, tot pe om, beleaua.  
Nu s-a însurat motanul, nu s-a măritat cățeua,  
Și-de-atunci, toți ciinii-n lume cu pisicile se bat.  
Văduva și-a luat, acasă, să-ngrijească de-un bărbat!

1960

## Holteiul...

Un fecior bătut de brumă se trecuse ca burlacii  
Tot spunînd că-și ia nevastă mocăncuță coada vacii,  
Și fiind din tinerețe papugiu și pișicher,  
Nu se dezbăraser încă de-o meteahnă de becher,  
De-un cusur care-i îndeamnă îndeobște pe holtei,  
Toată ziua, una-două, să se lege de femei!  
... O nevastă cum îi spuma, cu obrajii de răsură,  
Mai frumoasă ca paharul, și ca roua de pe mură,  
Sîciită de tîrcoale și de vorbele-ndrăznețe,  
Chip și cale vrea să afle ca să poată să-l dezvețe —  
Se-nvoise cu bărbat-său și cu două-trei surate  
(Că-i plăceau dintotdeauna socotelile curate,  
Nu de alta, dar desigur că și-n tîrgul de pescari  
Duce cîte-o țuță știrbă praf de zvonuri la flecari,  
Se țes pinze, se scot vorbe: lelea stă și trăncănește  
Chibzuind să-și țină gura cînd o prinde mița pește!)  
Și chitînd să-i joace-o festă ca să-i vindece năravul —  
Cunoscînd că prea iubețul mai făcea și pe grozavul —  
Începu să-i spună-n taină cuvîntele cu dulceață,  
Și, de unde pîn-atuncea n-avea ochi să-l vadă-n față,  
Ai fi zis că-i face zîmbre gata să-l aștepte-n prag  
Cu tic-tic de inimioară care s-ar topi de drag!...

Marangoz de meserie, ce trebăluia becherul?  
Meșterea cu sîrguință — ca tîmplarul și dulgherul —  
Meremetisea o roată, ori o doagă de butoi,  
Sau lucra dregînd la sănii potrivindu-le tălpi noi,  
Ori făcea o luntre nouă: el mi țî-o alcătuia,  
Și tot el trăgea văpseaua, și țî-o călăfătuia!

(... Știți ce-i aia calafatul? Lemnul bărcii -- unde crapă --  
Ori uscat peste măsură, ori putregăit de apă,  
Găurile se înfundă, primăvara, an de an,  
Calafatu-i cilți și cîrpă, îmbibate cu catran!)

... Cit i-a tot zîmbit -- zău, nu știi!

Cred că nici o săptămînă!...

Ba cu of și cu suspine, ba cu-o strîngere de mînă,  
Furișînd priviri focoase -- ațîțîndu-l pasămite --  
Azi nițel și miine iară, de-l scosese din sărite,  
Pînă l-a-nțîlnit anume de-a putut să-i spună-n șoapte:  
-- Mi-a plecat, la tîrg, bărbatul. Vino, că te-aștept,

la noapte!

Cînd s-a strecurat în casă ca o umbră de țîlhar  
Luna îl poftea la miere și nădejdea la zahar!...  
Cum pășea prin întunerec și se tot zgîia să vadă  
Mlădiosul trup la care jinduia ca la o pradă --  
Dus de mînă ca orbeții, și visînd a desfătare,  
Îi ghicea cu-nchipuirea pătimașa așteptare --  
Fără să-nțeleagă bine cum de s-a trezit deodată  
Lîngă fel de fel de oameni, lîng-o masă încărcată --  
Între hohote voioase, petrecînd cu voie bună,  
S-o mănînci din ochi... femeia, cu bărbat-său împreună!...

-- Șuguirăm!

-- Șuguirăți...

-- Șuguirăm, pin-te-am prins!...

-- Eu ziceam că orice șagă-i jumătate într-adîns!...

-- Ei! Te-ai vindecat de rele? --

-- Deh!

-- Nu te-ai gîndit cumva,

Că iubirea fericește ori rănește inima?

Cui vrea să rănească inimi, dă-i ca îndreptar un sfat:

Nici o inimă nu-i lotcă s-o cîrpești cu calafat!...

1960

## Teaca

... Cică un răscopt de vremuri, frumușel ca pocitura,  
Sprintenel de tare moale – verde ca dărîmătura –  
Se ținea de crailicuri – mic, slab, chel, cu țcălie,  
Și nici nu-i păsa că lumea îl lua în bășcălie!  
Asta-i ca și cum bunicu' s-ar scula din țintirim  
Și i-ar spune unei fete: – Hai să ne căsătorim!  
... E cu socoteală? Nu e! Este potrivă? Nu-i!  
Proastă treabă! Nu-i cu cale! Nu-i stă bine nimănu!  
Nu se-mpacă -- zice-o vorbă care s-a adevărit –  
Decît numai ce adună cuvenit cu nimerit!...  
... Iaca, dintre pilde, una către care să privească  
Cei ce-ar vrea nepotrivilul musai să-l și potrivească!

Unul despre care nimeni n-a știut chiar-chiar ce-a fost  
– Ori prost de fudul ca riia, ori, poate, fudul de prost –  
Ori cu mîntea ne-mbîcsită ca un miez de nucă seacă,  
Tot umblînd de dorul lelii, a găsit în drum o teacă --  
Pe-o potecă neumblată, între brusturi și urzici –  
Teacă strîmbă, arămie și cu pete mari și mici...  
Cine știe cînd, pe vremea turcilor lui Pazvantoglu  
A pierdut-o-n bătălie vre-un spahiu, ori vre-un caloglu,  
De-a rămas în crîng, uitată, și-o trecură anii gîrlă  
Ca pe-o pilicea scorțoasă năpirlită de-o șopirlă...  
Nu i s-a părut un lucru de nimic. Ba, dimpotrivă,  
S-a chitit că dacă soarta are toane, milostivă,  
Unde nu gîndești cu gîndul dai de ceasul cu noroc:  
Teaca-și arăta rugina aurie, ca un foc,  
Și parcă-i clipea anume: – Cu comoara nu-i de șagă!  
Zi mai bine bogdaproste! Ia-mă! Viră-mă-n desagă!...

... Omul, cum ajunsese-acasă, puse traista după ușă  
Și-ncepu să frece teaca, dîndu-i lustru cu cenușă,



Pină se trezi că-n mină are-un soi de tinichea...  
Necăjit, scupă cu scirbă – se vedea că nu-i plăcea --  
Și cînd fu s-o dea cît colo, se uită la ea cruciș:  
– Dac-a fost să fie ce e, am să țin în ea un șiș!...  
Dar ca un făcut, cuțitul nu vroia să se petreacă:  
Îl silea-mpingînd, și totuși, nu putea să-l bage-n teacă!...

Hohoteau de ris, vecinii:

– Nu vezi cît e de scălimbă?!

Sabia dacă e dreaptă, nu se vrea în teacă strîmbă --

După cum, de-așijderi, spune o zicală înțeleaptă:

Sabia dacă e strîmbă nu-și alege teacă dreaptă!

1960

... At îl vede să se pitească după gardul cu nișcă  
Cînd – veșnicu-ni-l – căntu-l îi strigă: Hell! Un-te dochi!  
Și făcându-l cu copila, semn să stea, rîniș șterc:

## Pomana Hogii

Un tătar calic -- se spune -- s-a culcat, a ațipit,  
Și-a visat că-i merge bine și că nu-i sărac lipit:  
Se făcea că însuși hoguea -- miluindu-l c-un hatir --  
S-a-ndurat să-i dăruiască o mîrțoagă de catir --  
Un catir bolnav și rapăn, deșălat, știrb, șchiop și bleg --  
Chior de-un ochi și orb de cel'lalt, și cu-auzul neîntreg...  
Cînd s-a pomenit sărmanul c-un noroc atît de mare,  
A-nțeles că biata gloabă o să-i ceară de mîncare.  
Și de unde pîn-atuncea n-o dusesese-n desfătări  
Și-și îndestulase foamea doar cu posturi și răbdări,  
Trebuia acum s-alerge la mai marii din cetate,  
Să trudească zi și noapte pe la casele bogate,  
Că -- silindu-se cu munca, într-o lume ageamie,  
N-avea timp nici să se ducă să se roage la geamie!  
... Se făcea -- așa ca-n visuri -- că la ceasul rugăciunii  
Cînd așteaptă credincioșii să se-aprindă cornul lunii,  
Cînd se-aude muezinul în tus-patru zări chemînd --  
Că-și vedea urcat catirul -- țanțoș, mucalit, zbierînd --  
Tocmai sus, în minaretul ce privea peste cocioabe,  
Și-mpărțea cu dărnicie fin și traiste mari de boabe...  
Mai că nu-i vedea să creadă... S-a zgîit, năuc, să vadă  
-- Jos, pe ulița îngustă, pe sub pomi și prin ogradă --  
Cine lua-n primire finul? Cine-nfuleca ovăzul?  
Se frecă la ochi cu dreapta și clipi să-și dreagă văzul,  
Și -- holbîndu-se-a mirare -- nu mai scoase un cuvînt:  
Sute de săraci în zdrențe care fluturau în vînt --  
Prăpădiți ca vai de lume, cu necazuri fel de fel,  
Fiecare din toți ăștia semănînd leit cu el!...

\*

... Ar fi vrut să se pitească după gardul cu uluci  
Cînd -- văzîndu-mi-l -- catirul îl strigă: Hei! Un-te duci?!  
Și făcîndu-i, cu copita, semn să stea, rînji șiret:

— M-a învrednicit norocul să mă urc în minaret!  
Cînd umblam cărînd povara dam de praf și de dispreț —  
Dar de-aici, de sus, am minte, am și cinste și nutreț!!  
Vezi cum m-am schimbat? Ce gras sînt! Ca un pașă cu  
urechi!

Stai să-ți dau și-un sfat! Ce, nu vrei? Sîntem cunoștințe  
vechi,

Și — cum am rămas filotim — fi deștept și-ascultă bine:  
Vino, urcă-te pe scară, și te-așază lîngă mine!

... Însă visu-i vis. Deodată, cînd să ia o hotărîre,  
Un serai bogat în juru-i, cu vre-o treizeci de baldire,  
Și-o duioasă legănare în viers dulce de manea  
Peste care umbra serii, molcomă se așternea  
Cu fîgăduieli ca-n basme — în haremul plin de roabe —  
Numai că... erau catîrce: și mai tinere și gloabe!

... Cum a izbutit să fugă? Nu-și mai amintește cum!...

Iată-l prin bazarul vesel, preumblîndu-se acum.

Din dugheana cu cofeturi, unu-i face temenele...

Vru să treacă mai departe — dar rivnea grozav la ele,

Că de ani și ani de zile n-a avut un irmilic

Să-și mai îndulcească gura c-un sugiuc oricît de mic —

Și, ca omul care n-are, se vîrî-ntr-un val de lume

Cînd, din ușa prăvăliei se-auzi chemat pe nume:

— Să vă dau o sarailie? Sau poftiți o baclava?!

Nu știu cum, dar mi se pare că ne-am cunoscut cîndva!

Nu sînteți prealuminatul și-nțeleptul meu stăpîn

Care-mi da să ronțai paie, cînd n-avea să-mi deie fîn?...

Nu cer o pară pe marfă! Au și zahăr, au și miere!

... A mușcat din baclavale și-a rămas cu gust de fiere!!

Ah, năluca trecătoare! Ieslea-i fără pai și boabă:

S-a trezit din vis tătărul — tot sărac și fără gloabă —

Și oftă: — În legea hogii, tu desculț, el cu căpută!

Na-ți o halcă de pastramă, că începe să se-mpută!

Ai ajuns doar os și piele? Sînt milos și văd că n-ai:

Ia și piinea, că ți-o dărui: tot făcuse mucegai!...

Ducă-se!... Pomana hogii nu mi-a-mbogățit pătulul!

Mori cu mașele uscate cînd aștepți să-ți dea sătulul!

1960



## Sfatul adevărului

Un bătrîn pe patul morții sta înconjurat de-ai săi  
Și cu toate că feciorii-i grei de cap și nătărăi  
Se-ntimplaseră să aibă și nepoți și strănepoți  
Unul mai dihai ca altul — și cam surzi și cam netoți —  
Moșul, adunîndu-și toată vloga omului pe ducă,  
— Neavînd nici-o-ndoială cît e miez și cît e nucă —  
N-a cătat că-s mațe fripte, lă-mă mamă, vinde linte,  
Căroră pe cea lume le-o ieși măsea de minte —  
Și plecîndu-se spre pîlcul cu privirea rătăcită,  
Capete care pe vremuri au fost cioate de răchită —  
Le-a șoptit cu vorbă blindă:

— Drumuri fără capăt, nu-s!

Eu, la ceasul despărțirii, iată ce mai am de spus:  
Nimeni n-a putut, vreodată, să îngroape-un adevăr!  
Numai cine e mișelnic nu ia răul în răspăr!...  
Cît am colindat eu clipa i-am ținut pripelii piept  
Potrivind cîntarul minții, nici prea aspru, nici nedrept...  
Știu că dacă-n multe pricini m-am făcut judecător  
Am greșit nedînd deoparte ce-a fost strîmb și trecător!  
O scînteie de lumină — de n-o aperi, o sugrumi  
Și-ndeobște, nepăsarea vatămă întregii lumi!...  
Cîteodată, de nevoie, vita fără vrednicie  
Se deprinde să bea apa și stătută și sâlcie —  
Omul însă deslușește unde, cînd, și cum, și ce-i,  
Și din ceea ce-l înalță va să-și facă obicei...  
— Ce te zbuciumi să dai sfaturi? Liniștește-te nișel!  
(L-a-nterupt plîngînd în preajma-i un vecin de-un leat cu el)  
Cîrțițele, către soare, vrei cu vorba să le-nghionți?  
Te-ai găsit să dai povețe unor surzi și unor tonți?!  
— Ce să fac? Puține clipe de rostire mi-au rămas...  
Chiar cînd nu-l aude nimeni, adevărul cere glas!



## Cum postea boierul...

Credincios nevoie mare, prea smerit, bisericos —  
Nu era bătrîn boierul, dar de Dumnezeu fricos!  
Îi mersese-n țară buhul că-i pios și cumpătat —  
De din zori umbla cu droșca pînă după scăpătat  
Și, deși nu da cu sapa, se vîra între palmași,  
Alerga să mai zorească pe vătafi și pe dijmași,  
Le ținea cite-un pomelnic îndemnîndu-i la robotă,  
Dar din cele-ale credinței n-ar fi ocolit o iotă,  
Și vorbind ca din scriptură despre cite ni se cer,  
Clătînînd cu umilință, ochii-i ridica spre cer!...  
Chiar zgîrcenia de care da dovadă-n cite-o clipă  
Era-n grija chibzuiei și-a ferelei de risipă!...  
Slugile, trăind în preajma unui om atît de sfînt  
Care-avea pădure, moară, bălți, podgorii și pămînt,  
Trebuiau să ia aminte după datină, cu rost,  
Și să cate să păzească toate zilele de post...  
Prea Cucernicul episcop auzindu-l n-ar roși  
Ascultînd povățuirea marei lui cuvioșii:  
— „Oameni buni! Azi bucătarul nu va face de mîncare!  
Cum să guști ceva de dulce dacă ești în postul mare?!  
Cine crede, nu se pleacă lăcomiei păgînești!  
Miercuri, nimeni nu mănîncă! Vinerea-i ca să postești!  
Zici că ești lihnit de foame? Pune postelor lăcat!  
Cum să faci ce nu se cade? E post negru și-i păcat!...  
De muncit, muncim și astăzi: omul nu-i făcut să stea!...“  
... Ce să-nfulece, sărmanii, cînd boierul lor postea?!

\*

Într-o zi se dumiriră

... Cică, iată cum a fost:

Cînd ar fi putut să jure că stăpinul ține post  
Și că s-a-ncuiat în casă cufundat în rugăciuni —  
Vrînd să-i facă foc în sobă, aducînd niște cărbuni,  
O codană amărită — ia, o slujnică cu șorț,  
Căreia-i cînta din burtă ghiorț-ghiorț-ghiorț  
și ghiorț-ghiorț-ghiorț,

S-a uitat pe borta cheii: în odaia luminată,  
Ca un mucenic, boierul sta la masa încărcată,  
Și cum se-ndemna cu plosca, afumat de băutură,  
Se sfințea în mare taină cu sarmale și friptură!...

Ce evlavios, boierul! Se-nchina pe la icoane  
Cînd își mai lărgea hotarul cu vre-o sută de pogoane!  
Cînd își brufțuia vechilii și argații, de amar,  
Pomenea la rezezeală sfinții toți din calendar —  
Iar cînd și-a clădit conacul și venea pe la bină,  
Nu-njura de sînta cruce pînă nu se închina!  
Nu-i păsa că mor țărani storși de trudă și netrai  
— Că era-n chimir cu mîna, și cu sufletul în rai —  
Și smerindu-se, cu mutra pocăită, de vulpoi,  
Le vestea belșug de pîine tocma-n lumea de apoi!

... Eu, de-atuncea, fug de omul prea bisericos la port:  
Știu c-ades cuvioșia învește-un ciine mort!  
Cineva spunea o vorbă auzită de la turci:  
Hogea te afurisește cînd, păcătuind, te spurci —  
Îți îndrugă la geamie, tot ce-a poruncit coranul,  
Dar se-nfruptă de se sparge cînd il taie ramazanul!

1960

## Cîntărețul și sultanul

Știți, care cumva, povestea cîntărețului din vechi?  
Iaca, v-o mai spun o dată, dar să fiți numai urechi!

Călătorii de pe vremuri se fereau știind că-i pasc  
Mari primejdii, de-nserează în cetate la Damasc.  
Stăpînea peste ținuturi un sultan cît un buhai  
Dintr-o mamă pezevenghe și un tată hoț de cai —  
Care, bucuros de oaspeți, cum soseau ceva străini  
Îi poftea la mari petreceri în seraiul cu grădini,  
Îi ținea la loc de cinste și benchetua cu ei  
Între trandafiri ca focul, și chimvale și femei —  
Ca în zori de dimineață, jefuiți, scuipați, bătuți,  
Să mi-i dea în brînci afară umiliți și goi-goluți!  
Vestea despre ce se-nîmplă s-a întins peste hotare  
Peste munți la miazănoapte-n așezările tătare,  
Și în țara elinească, și adînc spre Soare-apune,  
Pîn-la miazăzi pe țărnul piramidelor străbune,  
Că se rușinau noroade și-mpărați și hani și crai  
Pîn-n marea aurie a străvechiului Chitai!

... Cînd trecea vre-o caravană — pasul molcom al cămilei  
Începea să se zorească, prevestind sfîrșitul zilei:  
Se-auzeau răcnind îndemnuri, glasuri aspre de vătaf,  
Pîn-ce șirul lung de umbre se pierdea topit în praf  
Depărtîndu-se de ziduri înspre zările pustii  
Ca fugind de-o spaimă care după el s-ar năpusti,  
Ocolind cît mai cu grabă turlele strălucitoare  
Înfundîndu-se în jarul de nisipuri arzătoare,  
Și decît să-l prindă noaptea în cetatea cu ispite  
Înfrunța-n deșert, departe, colții fiarei hămesite!...

\*



Din safir și-argint amurgul zugrăvise-un corn de lună,  
Pe la ceasul cînd pleoapa visurile și le-adună,  
Cînd -- la piatra de la poartă a cetății -- obosit,  
Cu tot colbul de pe drumuri, un biet om a poposit.  
Cum de mult, nici pe la hanuri nimeni nu se-ncumetase  
În răcoarea dintre cedri să-annopteze pe terase  
Sub acoperiș albastru unde vezi urcînd spre stele  
Cu turbane albe-albe sutele de minarele --  
Cum nu se ivise nimeni, în cetate, ani de-a rîndul  
Au aflat și mic și mare: zvonul s-a lățit ca gîndul  
Iar Măria-Sa Sultanul a dat fuga din serai  
De l-a-nțîmpinat cu mare bucurie și alai:  
-- Fii binevenit! Poftește, suflet fără de prihană!  
Ești neguțător de mărfuri? Ai sosit cu-o caravană?!

-- N-am Măria-Ta, nici mărfuri, n-am nici robi, nici bani movi  
Nu călătoresc în perne pe spinare de cămilă --  
Cînd eram copil, norocul m-a tăiat din catastih:  
Eu is cîntăreț cu dibla, și mai fac și cite-un stih!...

-- Hm! făcu Prea Luminatul și scrișni amar din dinți,  
După cum te-arată chipul, nu te-ascunzi și nici nu minți!  
Dacă stihurile tale se-mpletesc fără zăbavă  
Potrivindu-le să cînte strălucita noastră slavă,  
Dacă știi să lauzi praful peste care calc măreț  
Și-nflorești pe struna diblei tot ce vezi că am de preț,  
Ca s-audă toată lumea -- din apus în răsărit --  
Că domnesc cu-nțelepciune fericit și preamărit,  
Mai bogat decît tot cerul și sultan între sultani --  
Am să-ți dau atîția galbeni cite clipe-n zece ani!...

... Dar în loc să-i mulțumească bucuros de-așa cuvînt  
Omul inceptu să plîngă stînd cu fruntea la pămînt:



-- Fii îndurător, stăpîne, și îngăduie-mi să plec!  
De-aș rămîne în cetate, doar în lacrimi pot s-o nec!  
Văd cu ochii strălucirea ce în jurul tău s-a strîns!  
Dar mi-i dibla fără strune cînd o podidește-a plîns!

-- Nu-nțeleg ce spui! Vorbește limpede, de ce și cum!  
Jur că după ce-mi vei spune, slobod vei porni la drum!  
-- Dacă nu-ți primesc pofțirea, nu-i de teamă c-o să-mi iei  
Traista ruptă, nici luleaua și nici turtele de mei!  
Știu că legea ospetiei a murit sub schiptrul tău:  
Nu e inimă în care nu ești scris cu nume rău!  
Știu că nici potopul mării peste lacrima cetății  
N-ar putea să potolească arșițele nedreptății!  
Cum să-ți proslăvesc splendoarea și în stihuri să te-nalț?  
Ciți nu-s arătoși ca vasul care strălucește-a zmaț,  
Lustruit de te orbește cînd îl vezi pe dinafară,  
Dar mînjit pe dinăuntru ca o strachină murdară?!

1960

## Mura

... Pîn-a se crăpa de ziuă, povîrnită-n jilăveală,  
Ulița din fața morii își scosese la iveală  
Șirul nesfîrșit de care cu covergi de rogojini — ;  
Cîte-un sac ducea-n grăunțe truda cîtorva prăjini...  
Lapovița viforoasă, după burnița măruntă,  
Așeza pe-acoperișuri praf din scama ei căruntă  
Aburind spinări de vite șubrede și slăbănoage!...  
Picurînd clipiri de lacrimi peste șleauri și mirtoage...  
Lîng-o flacără vioaie oamenii s-au strîns duium  
Să ofteze-n grija iernii și de bir și de uium —  
Și așa, din vorbă-n vorbă, povestind și aolînd,  
Amintirile-și îngîină viersul cald, ca de colînd...

— Au trecut, de-atunci, mai bine de — să zic —  
cincizeci de ani!

Ne-am trezit în sat, deodată, cu-o pereche de țigani:  
Oacheși de bălani ca smoala, amîndoi voinici și-nalți —  
Nu se pricepeau la sapă ca de alde aștialalți.  
Da! ar fi păcat să nu spun că muncea și el și ea,  
Și că-i umileau degeaba oamenii cu gură rea...  
Cînd s-au răzlețit de șatră și-au scăpat de bulibașa  
S-au văzut că tot avutul de pe ei era cămașa,  
Dar decît să mai îndure jugul ce i-a apăsat  
Și-au scos gîtul din resteie și-au răsma la noi în sat!  
Din caiële și potcoave o duceau de azi pe mîine,  
Mai spoiau cîte-o tingire de-și agoniseau o piine,  
Își vedeau cumînți de treabă — pînă cînd niște mișei  
Au stîrnit întreg norodul să se lepede de ei!...  
Ba că-s neam cu necuratul și că-s tuciurii la față,  
Ba că vacile sînt sterpe c-au dat ochii cu-o lăiață —  
Că de cînd se pripășiră, pomii pier de uscăciune,  
Și că s-a umplut porumbul și tot griul, de tăciune!

Azi o șoaptă, miine alta, glume fără haz, ocări,  
Și batjocuri dușmănoase cu venin și-amenințări...  
... N-au putut să facă purici! Grinda grea, sfărîmă șita!...  
Într-o bună dimineată își luară tălpășița...  
Încotro s-au dus, – zău, nu știu! N-am mai auzit de ei!

Zăboviseră-n comună vreo trei ani – poate nici trei...  
După ce-au plecat țigani, într-o zi, un om cuminte,  
Pădurarul – răposatul – și-a adus de ei aminte:  
– Duși au fost! Atit pot spune: au fost oameni cumsecade,  
Nici n-au înșelat pe nimeni, nici nu s-au pornit să prade.  
Iar să fi umblat cu șoalda, n-auzii, ferit-a sfîntul!  
Îi ținea, ca și pe alții, și pe bieți de ei, pămîntul!...  
Cum să-i judeci după piele? după față? Cum adică,  
Oare mura dacă-i neagră, nu e bună de nimică?!

Ăi de iau făina toată și ne lasă numai pleava  
Ne prostesc cu șiretlicuri cuibărind în noi gîlceava:  
Ei își apără huzurul cu minciuni și cu zizanii!...  
Iată, cînd mi-aduc aminte de-nîmplarea cu țigani,  
Zic în sinea mea: La oameni – să cați fapta, nu vopseaua!  
... Cît e ea de neagră glia, face pîinea cum e neaua!

1960



## Pătărania...

(HAINA MINCINOASĂ)

Cică risul, prin desigurii, se ținea de vulpe scai  
Tot rugînd-o să-l învețe cum să deie iama-n cai.  
Vulpea, pricepută-n toate, i-a cerut un icusar  
Învățîndu-l să necheze cum nechează-un armăsar,  
Sfătuîndu-l să jupoaie hoit de minză slăbănoagă  
Și să intre-n herghelie îmbrăcat ca o mîrțoagă...  
Risul a făcut întocmai — însă cînd a vrut să-nceapă,  
După cum i-a fost învățul, să necheze către-o iapă, —  
I-a ieșit în față lupul fioros și haidamac  
Și l-a tăvălit cu colții de mi l-a făcut zlamac!

... Pătărania cu risul are-o mare-asemănare  
— Mai ales prin tîlc și pildă — cu o veche întîmplare  
Petrecută hăt pe vremuri într-al anilor adînc  
Cînd bunicu' lu' bunelu' nu era decît un țînc!...  
Un călugăr încă tînăr de la schitul de colea,  
Cînd îl încerca ispita — (cum să spun?) — n-o ocolea!  
Dedulcindu-se, ca omul, la halva și la alviță,  
Își spovăduia păcatul între sîni de văduviță  
Și — cam pe la miezul nopții — dus de gînduri pămîntești  
Își punea-ntr-ascuns catrință și boiele muierestei,  
Și lăsînd chilia goală — cu tot oful în proțap —  
O tulea sărînd uluca, și-și făcea — mă rog — de cap!  
Mistuit d-un jar lăuntric — printre umbre, ca strigoi,  
Alerga la văduvioară, ca un miel la țîța oii!  
De la sfînta minăstire așezată-n loc ferit  
Pin-la casa cuvioasă unde se-nchina smerit,  
Străbătea printre paragini drum de spaime și hîrtoape,  
Dar — deși era departe — lui i se părea aproape...



Mai umblau prin țară, turcii...

... Vint năpraznic, iarnă grea,

Huiete de fiare negre, și călugărul zorea

Înfruntînd întunecimea vînzolită de stihii...

Cînd să intre-n sat, în cale i-au ieșit niște spahii...

Nu se poate ști anume ce i-au spus în limba lor –

Dar cînd a-nșeles din semne ce hram poartă și ce vor,

S-a zbătut cu rugăminte și cu lacrimă de foc,

Însă păcătoși, păgîinii nu-l înțelegeau deloc:

El răcnea că nu-i femeie – pe cînd ei, fără căință,

N-au mai pus temei pe vorbe, cît pe dresuri și catrință!

Auzind povestea asta, unu-a spus o vorbă bună:

– Poartă-te precum ți-e portul, nu în haină de minciună!

1960



MICI  
ÎNTÎMPLĂRI





## Popa și primarele

Popa se cam dedulcise dintr-o oală cu păsat  
Și „lucra“ de ani de zile cu primarele din sat.  
Amîndoi, din fire darnici -- după datini și orîndă --  
Cînd dădeau, dădeau cu zăpis: amaneturi, cu dobîndă!  
Se aveau -- mă rog -- ca frații: locuiau la cîțiva metri,  
Pe la chefuri, împreună, petreceau ca doi cumetri  
Și -- stăpîni pe sat: pe oameni și pămînt, ca pe-o moșie --  
Țuica și-o fierbeau, de pildă, numai în devălmășie...  
... Numai că, de la o vreme, s-au aflat și alte alea:  
Primăreasa, într-o iarnă, îi ținuse popii calea  
Și, așa, din vorbă-n vorbă, au trecut cinci ani și-o vară:  
Popa mi-o împărtășește mai în fiecare seară!  
Biet primarul, ce să facă? A-nghițit, tăcînd chitic,  
S-a uitat la preoteasă -- azi un pic și mîine-un pic --  
Pînă cînd, după-o beție, a căzut și el în leasă:  
Cînd îl cauți e-n cămașă lîngă coana preoteasă!

1959

## Dascălul hoț

... Parcă are clei la mină! Parcă-i cu lipici la dește!  
Ia ce poate și cum poate —

Eu, de cînd îl știu, ciordește!  
Cîte nu-i încap în traistă, bagă-n buzunar și-n sîn:  
Cînd nu-ți fură claiă toată, ia măcar un braț de fin!

... Oricît de calic e mortul, de pîrlit, de nevoiaș,  
Dascălul din satu' nostru nu se lasă păgubaș.

... Dacă nu-l descălță-n raclă — face el în felul lui,  
Și găsește să desprindă, din coșciug, măcar un cui!  
Greu să-l prinzi! Are „iuțeală“!...

Și-apoi, mortul — ce e drept —  
Cum să țipe cînd „ii șterge“ iconița de pe piept?!

1959

Spre obor, între tarabe, nemișcîndu-se din loc,  
Asurzit de zarva pieții înlemnise un mînzoc...  
Chipurile nu în glumă, oarecine-l întreba  
Pe săteanul cu mînzocul:

— E al dumitale?  
— Ba!

Și cum toți rîdeau în juru-i îmboldindu-se mereu  
Spuse mucalit, anume:

— E al iepii! Nu-i al meu!

1959

... Nimeni nu știa să-i spună  
Înt-o zi, cînd la soare,  
Și strîncindu-i o privire utră și întrebătoare  
— Ca și cum din ochi-l ar spune greșea lui ovidă  
O soră, a lumii, îi stia să-i închidă,  
Și văzu pe sub pleoape bezna grea, de neapărare...  
Întinerului fusese înfănturii lui, ascuns...

1959

## Întunerecul

Cică mai de mult, odată, un bătrîn burduf de carte  
Cerceta pe fiecare:

— Întunerecu-i departe?

... Poate că-l înspăimintase, judecînd în adîncime —

Un soroc ce-nveșnicește început de-ntunecime —

Poate că se turburase chibzuind că-ndejuns,

Răscolise-o viață-ntreagă întrebări fără răspuns!

Adevărul e că, singur, incilcîndu-se-n sfîeli,

Se lupta, zdrobit, cu valul de neliniști și-ndoieli,

Îngîinînd mereu aceeași și aceeași întrebare:

— Întunerecu-i departe? E la mare depărtare?!

... Nimeni nu știa să-i spună.

Într-o zi, cătînd la soare,

Și-aruncîndu-i o privire tristă și întrebătoare

— Ca și cum din ochi i-ar spune greaua inimii obidă —

O arsură, a luminii, il silii să și-i închidă,

Și văzu pe sub pleoape bezna grea, de nepătruns...

Întunerecul fusese înlăuntru lui, ascuns!...

1959



## Legea

... Cum stăteau la sfat bătrînii cumpănind cu chibzuială  
Ce legi să statornicească dup-o nouă rînduială,  
Cîntărindu-le folosul cînd -- pornind despiedecate --  
În tălăzuirea vremii vor lovi ne-nduplicate  
Cu pedeapsa strășniciei tot ce-n lume e nedrept --  
S-a găsit să se ridice, dintre ei, un înțelept  
Care să se-mpotrivească slovelor innoitoare,  
Sub cuvînt că-s deopotrivă crude și umilitoare...  
... N-a fost chip să se-nțeleagă. Se-mpărțiseră în două:  
Unii pentru legea veche, alții pentru legea nouă --  
Și s-ar fi certat și astăzi dacă, totuși, pîn-la urmă  
N-ar fi hotărît să-ntrebe pe-un cioban, dulău de turmă,  
Socotind că se cuvine să se țină seama-n viață  
Și de ceea ce adesea încercările ne-nvață...  
-- Apăi, deh!, răspunse omul, iaca ce-mi năzare mie:  
Legea n-o îmbraci și-o lepezi ca ițarii de dimie!  
De purtat, o faci s-o poarte spița neamului, la rînd!...  
Legea poate fi și aspră, dacă cel ce-o mparte-i blind.

1960

... Că mai e și câte unul dintr-o astfel de croială,  
Care vede totu-n negru — mai încape îndoială?  
Despre un strigoi dintr-ăștia, iată ce vreau să vă spun:  
Cînd punea sub cloșcă ouă, clătina:  
— Tot nu ies pui!  
Cînd sădea un pom, de pildă, în grădină — da din cap:  
— Nu prea cred c-o să se prindă! Tot degeaba stau și-l sap!  
Bineînțeles că omul se uita, ca uluit,  
Cînd l-întîmpina-n ogradă firav zvon de piuit, —  
Cînd vedea că pomul prinde, trage sevă din pămînt,  
Și dă frunză, legănîndu-și rămurelele în vînt,  
Dar... așa era din fire: cheag de om posomorît,  
Neam de cobe, șovăielnic — niciodată hotărît —  
Plin de pîcle-ntunecate, trist, tăcut, mereu ursuz,  
Nădușind de griji năînge ca un amarez moșluz!  
Ce e drept, era om pașnic, harnic și la locul său,  
Dar i se părea că toate trag a pagubă și-a rău!  
Unii-l socoteau sfielnic, alții piază-rea, ori șui —  
Și-l vedeau că se lovește ca de-un zid de umbra lui  
Așteptînd numai necazuri, amărît, descumpănit...  
— Bre! (i-a spus, odată, unul). Știi de ce ești cătrănit?  
Tu orbecăi după umbră și-ncurcat, te ții de ea!  
... Numai cînd te-ndrepti spre soare poți s-o lași în urma ta!

1960

## Grija...

... Unul își smulgea și barba și mustățile și părul,  
Și se tînguia amar:

- Mi se-ascunde adevărul!
- Ce-ai pățit? (cu-nduioșare, îl întreabă oarecine)
- Știi că mi-a fugit nevasta...
- Știu că ți-a fugit, vecine!
- Toți mi-au spus c-o duce strașnic! C-o iubește, c-o  
răsfață!
- Ei, și ce-ți mai pasă ție? Treaba lor!...

— Mă mint în față!

Am aflat că-i vai de dînsa! O răsfață într-atîta  
C-o alintă cu ciomagul și-o tot mîngîie cu bîta!...

— Bre, bre, bre! Și-i plîngi de milă?

— Nu de mila ei! De-a mea!

Cică, de cînd tot bocește i-au ajuns ochii cișmea!...

A ținut-o giugiuleala cam de joi pîn-mai apoi!...

Cum să nu mă vait, vecine?! Mi-e că-mi vine înapoi!

1960

## Surda...

...și

Cînd se-ndeașă terchea-berchea, chipurile ... plin de foc,  
Lumea zice că-i la horă: s-a pornit ca surda-n joc!  
Dănuie cu-nverșunare, pe-ntrecute și vîrtos --  
Și-nre toți cîți sînt de față, nu se lasă mai prejos!  
Numai că... se mai întimplă s-o și rîdă ici-colea:  
Lăutarii tac, dar surda nu i-a auzit să stea --  
Și-n viltoarea ce-i asmute goana jocului fierbinte,  
Singură și îndirjită, surda-i trage înainte!

1960

1980



## Judecățile

Un sătean, vecin cu altul, cică mai de mult, odată,  
S-a certat pentru-o pisică și l-a dat în judecată...  
Judecățile, se știe, nu se fac pe veresie —  
Și dreptatea-i grea ca plumbul cînd o pui pe terezie —  
Cheltuiești și bani și vreme, umbli după mărturii,  
Ceri dovezi, plătești cît costă — scoți hîrtii și bagi hîrtii —  
Ca și omul cu pricina: și-a vîndut un boulean  
Alergînd la judecată să ciștige un mișan!

1950

## Bețivul

Într-un târg trăia odată unul suferind de-o boală:  
Nu lăsa din mină plosca pîn-ce nu știa că-i goală!  
Dojenit de-un oarecine, a-ncercat să nu mai bea  
Și... s-a pomenit că schimbă păhărelul pe-o ulcea.  
... Se jurase, niciodată să nu guste din răchie –  
Și făcuse jurămîntul pe-un butoi de razachie!

1960

## Talerul cu două fețe

... Se dădea de ceasul morții unul cumpătat de felu-i:

— Cum să-mi stăpînesc durerea? Cum să fac  
să nu mă jelui?

Mi-a bătut umil la ușă! M-a rugat! Mi-a plîns! Mi-a spus

Că-i cîstit, blajin și harnic, și-i din fire om supus,

C-o să-și facă datoria cu credință, ca un ciine,

Împuindu-mi astfel capul — pînă l-am băgat în piine!

Cine s-a găsit să sară să mă muște din senin?

Cine credeți că mă-mproașcă cu ocară și venin?!

Talerul cu două fețe!... Stați nițel și judecați:

Cum să nu mă sece fapta-i ticăloasă, la ficați?!

Un prieten auzindu-l, cu dreptate i-a vorbit:

— Cui îi place lingușirea, lesne poate fi orbit!

Mulți se gudură, și-s javre cu purtare de iscoadă!

... Nu te-ncrede-n orice ciine care vine dînd din coadă!

1960

## Deosebirea...

... L-a-ntrebat, pe tat-său, dracul de copil împelițat:

– Cine-i înțelept și cine-i, dintre oameni, învățat?

– Învățatul știe buchea și, de i s-ar năzări,

Poate-aduce, ca la școală, pildele pe căprării!

Rînduind cu socoteală -- pune-n rafturile minții

Lîngă aurul gîndirii, toate tainele științii,

Le descoperă, le-adună, le măsoară, le culege,

Dibuie cu străduință și migală -- și le-alege!

Înțeleptul, dimpotrivă, chiar cînd n-are multă carte,

Deslușește rostul lumii, limpezindu-l mai departe!...

Unde șovăie-nvățatul, numai omul înțelept

Știe să deosebească drumul strîmb de drumul drept!

1960



## Prostul

Cum umbla prin sat cu ifos și cu mutră de limbric  
Plin de-o goliciune-adîncă, mîndru ca un cal de dric,  
Rățoindu-se la oameni care nu scoteau nici pis,  
Izbuclnind în cîte-un hohot, prăpădindu-se de rîs —  
Ce i-a spus, odată, unul, zîmbetul de i s-a șters?  
Știi cum se cunoaște prostul? După rîs și după mers!

1960

– ... Încotro gonești stăpine? Nu-ți stă bine-n nici un chip  
Ție, leului, să tremuri prin pustiul de nisip!!

Am crezut că e gazela, subțirica și fricoasa!  
Ce-ai pățit (l-întreabă tigrul) de-o rupseși la sănătoasa?

– Mi-a ieșit în față moartea...

– Leule! Îți plîng de milă!...

– N-au rămas decît ciolane dintr-o coșcoagea cămilă!

– Cine-a omorît-o?

– Nu știi? Mușuroiul de furnici!...

– Cum, tu, leul, să te sperii de făpturi atît de mici?

– Nu de fiecare-n parte m-am temut! Dar cînd se-adună  
Firul de nisip cu firul, fac pustiul împreună!

1960

# Vina

(DISCUȚIA)

Dezamăgirea

- Mămăliga-i nesărată...  
— Chiar că n-avusei nici bob!  
Mi-a lins vaca toată sarea: n-a lăsat de leac din drob!  
— Parcă are cocoloașe...  
— Chiar așa! Uita-ne-ar răul!  
Cum puteam s-o mestec bine când se rupse mestecăul?!  
— Nici n-ai prea cernut mălaiul...  
— Ba-l cernui, da-i sita spartă!  
— Măi femei! Mămăliga e subțire și nefiartă!  
— O fi crudă, n-am ce zice! La foc prost ies toate crude!  
N-am avut la îndemină decît doar surcele ude!...  
— E nișel și afumată!...  
— S-o fi prins pe fund, bărbate!  
A fost flacăra cam iute, ca din lemne prea uscate!...  
... Uite-așa se ceartă unii: el cu-a lui, și ea cu-a ei!  
Mîna ce nu știe-a scrie, zvrile vina pe condei!...

1960

1960

## Dezamăgirea

Vînz  
(discuția)

... Cîntă lume te cunoaște cînd ai bani, cînd poți și zburzi —  
Și cum fug cînd n-ai de-unde, și se fac și orbi și surzi!

Cineva lovit de soartă, încercat de griji și trude,  
Părăsit și de nevestă, de prieteni și de rude  
Rătăcea cătînd un sprijin și cerînd un ajutor  
Însă nu-i ieșea în cale nimeni îndatoritor!

Iată că-ntr-o dimineață omul și-a adus aminte  
De-o-ntîmplare petrecută cu mulți ani mai înainte —  
Și că într-un tîrg se află, undeva, în munți, departe,  
Cel pe care ajutîndu-l îl scăpase de la moarte...

N-a mai stat prea mult la gînduri, și-a plecat spre el,  
cu grabă,  
Ca spre un prieten sincer, cu avere și de treabă,  
Dar i-a fost dezamăgirea neînchipuit de-amară:  
S-a făcut că nu-l cunoaște și l-a dat pe ușă-afară!

... Întîmplarea nu e nouă!

Rău e să pornești săgeată  
Și să nimerești, cu setea, la un puț fără găleată!

1960



## Răgetul și nechezatul

lutaș

Cum îi trebuiau parale și știa că-i o răpciugă  
Carè nu era în stare nici să tragă nici să fugă,  
Hotărît să-și vîndă gloaba -- omul s-a-ndemnat cu sîrg,  
Nevrînd nici s-o argăsească, și-a pornit cu ea la tîrg..

Cînd să iasă din ogradă iapa dusă la mezat  
Cu puteri nebănuite slobozi un nechezat  
De s-a minunat tot grajdul și, cu milă de mirtoagă,  
S-a clătît țăranu-n sineși: -- Ia te uită cum mă roagă!  
N-o mai dau. E prea bătrînă. E păcat... Și-mi dete-n gînd  
Că prind bani, pe măgăriță, mult mai mulți dacă

mi-o vînd!

Pricepîndu-l, urecheata, se chiti că poate scapă;  
-- „I-o fi milă și de mine, cum i-a fost de biata iapă!“  
Și cu ifos de tristețe -- cum nici nu-i ardea de șagă --  
Se propti cu botu-n aer și-ncepu, vîrtos, să ragă,  
Dar s-alese cu ciomege... Omul spuse, retezat:  
-- Tu ești una, iapa-i alta! Răgetul nu-i nechezat!

1960

– Stau, spunea odată unul, și mă uit în jurul meu:  
Locuri, oameni, obiceiuri – toate se prefac mereu!  
Viața se croiește-ntr-altfel și-n lăuntru și-n afară  
Proaspătă și tinerească și cu iz de primăvară...  
Cum să merg în pas cu vremea visurilor viitoare?  
Ce pot face? Cum pot face să mă rup de tot ce moare?!

– Când începi să uiți de tine ridicându-i pe ceilalți  
Ți se schimbă ochii minții ca-n spre visuri să te-nalți –  
Iar când felul de gândire e în pas cu mersul vieții  
Știi și taina omeniei, știi și taina tinereții!

1960

## Prețul omului

... Se văita în gura mare un neguțător de sclavi:  
– Uite marfă! Albi și negri! Nici bătrâni și nici bolnavi!  
Mușteriii de tot felul au dat banii prin bazare  
Și-au trecut de parcă robii nu-s nici buni, nici de vînzare!  
Nici măcar saftea să nu fac? Alteori – că-i cîr, că-i mîr –  
Chiar cînd se brodea să fie o tocmeală de catîr,  
Chibzuiam c-așa e tîrgul: iaz cu mîl pe sub oglinzi –  
Ceri mai scump și lași mai ieftin, pînă te-nțelegi și vinzi!...  
Lînă, sare, mirodenii, și mătăsuri, și pînzeturi,  
Untdelemn adus în chiupuri, fructe, miere și cofeturi,  
Sumedenii de podoabe cu smaragde și rubine,  
S-au vîndut ca pîinea caldă: totul, repede și bine!  
Toți făcură dever mare! Unii-au și plecat spre case...  
Și-a lungit amurgul umbra și vrea nopții loc să-i lase,  
Și cu grabă mușteriii trec uitîndu-se în silă...  
Ce de bani prindeam pe-o capră, pe vre-o iapă ori cămilă,  
Dacă n-duceam cu mine marfa asta de dispreț!  
Nu vedeți și voi că omul nu mai are nici un preț?!

– Nici sultanul, nici ostașul, nici bogatul și nici robul  
Nu s-au coborît în lume, din tărie, cu hirzobul!  
Toți suntem deopotrivă! (s-a grăbit un sclav să-i zică)  
Cînd nu-i slobod și trăiește strîns de foame și de frică –  
Oricît prețul, de nevoie, pîn-la cer s-ar cățăra,  
Omul – sclavul ori stăpinul – nu mai face o para!

1960

... Lup, să nu fi !

Unul, hoț de meserie, dibuind pe lingă case  
Grămădise într-o traistă tot ce-n grabă apucase –  
Și sărind peste zăplazuri cu comoara lui de prăzi  
– Prin grădini de zarzavaturi, prin livezi și prin ogrăzi –  
Hăituit, mai-mai să-l prindă, izbuti să se strecoare  
Ocrotit de umbra nopții, pin-la o ascunzătoare...  
Cum stătea să mai răsufle -- nădușit, și-un pic tehui –  
Clătină cu-amărăciune, chibzuind în legea lui:  
Vorba ceia: lup, să nu fi!! Și hulit, și fugărit,  
După ce că nu faci nazuri și iei miel necintărit!

1960

Nu vedeți și voi că omul nu mai are nici un preț?  
Dacă n-ai succedat cu mine marța asta de dispreț!  
Ce de paini prindeam pe-o capră, pe vre-o țapă ori câmilă,  
Și cu grabă mușterii trec uitându-se în altă...

Oricât preț, de nevoie, pin-la cer s-ar căfăra,  
Când nu-i slobod și trăiește stăruie de loame și de țică –  
Toți suntem deopotrivă! (s-a grăbit un sclav să-i zică)  
Nu s-au coborât în lume, din lățe, cu hixobul!  
– Nici sultanul, nici otașul, nici bogatul și nici robul

1960



...Un pescar trăia, odată, într-un sat — prin bălți și stuh —  
Și-auzii că de pe urma-i a rămas cuvînt de duh!

... După ce umbla cu lotca — coșul, undița și plasa,  
Cu plevușca adunată, l-ajutau să-și țină casa.

Nu s-a pomenit să vie, pe-nserat, cu mîna goală:

Mult-puțin, la ora cinei, tot avea ce pune-n oală!...

Omul nu cîrtea — și nimeni n-ar fi spus c-o duce prost

Dacă într-o zi nevasta nu l-ar fi luat la rost

De-i făcuse ziulica negură și cicăleală

Sicîindu-l și cerîndu-i bani mai mulți de cheltuială...

După ce-a răbdat o vreme, a sărit și el cu gura:

— „Știi de ce nu-mi schimb, eu, lotca, pe-o corabie cit șura?

Cheltuiala-i ca o luntre!

... Auzindu-l oarecine

L-a-ntrebat:

— „Ce vorbă-i asta? Lămurește-mă, vecine!

Ce-i dai zor mereu cu luntrea cînd vorbești de cheltuială?”

— „Deh!”, l-a deslușit pescarul. „Totul are-o socoteală:

Mică de-i, plutește lesne! Lesne ieși cu luntrea-n undă!

Dar de-i mare și n-ai apă indestulă, te scufundă!”

1960

1960

## Fără colți...

Tare-i schimbătoare soarta omului, și chisnovată!  
... Îl țineau la mare cinste ca pe-un om dintr-o bucată  
Și, tot satul — mic și mare — cum venea la el, duium,  
Nu i-ar fi ieșit din vorbă nici cu o iotă, nicidecum!...  
Cîți, de toate depănîndu-i despre pricinile lor,  
Nu i se uitau în gură și-l făceau judecător?!  
Încruntîndu-se fățarnic — ca o varză de-ngîmfat —  
Ocăra pe cîte unul ori îl miluia c-un sfat,  
Ba, cum îi sărea și țîfna dintr-un lucru de nimică,  
— Ca să-l zugrăvesc întocmai: lumea îi știa de frică!  
... Dar, cînd lupu-și rupe colții, nu mai e ce-a fost odată!  
Iepurii se dau de-a dura, ciuta stă ne-nfricoșată,  
Oaia trece behăindu-l și gîndește-n sinea ei:  
Ar, mușca, da nu mai poate! Nu mai umblă după mieii!...

Într-o bună zi, sătenii au făcut ochi mari de tot:  
Mîna lui, în banii obștei, și-o vîrise pînă-n cot —  
Și — cum îl mai scărmănară, pînă l-au trimis la gros,  
Și-au dat seama că fusese hoț de rînd și mincinos!  
După vre-o cinci ani de zile — chipurile pocăit,  
Cînd s-a-ntors în sat, bezmetic, încruntat și năclăit,  
Vrînd să-i sperie pe oameni — s-a trezit că-i spune-un puști:  
— Ți-ai rupt colții! Lup, ai fi tu! Urli tu, da nu mai muști!

1960

## Ciutăria

Mare vînător din fire — plin de slavă și tărie —  
Un sultan, cîndva, pe vremuri, își făcuse-o ciutărie.  
Auzise că și alții, dirji stăpîni peste popoare,  
Trag cu arcul și cu flinta după cerbi și căprioare —  
Și, chemîndu-și dregătorii, porunci ca deîndată  
Să se-aleagă-ntr-o pădure care n-a mai fost călcată  
Loc ferit, plăcut, prielnic, înzestrat c-un luminîș,  
Cu izvoare și pîraie — prin făget și păltiniș —  
Și-ngrădindu-l, să adune ca-ntr-un țarc făcut anume  
Cele mai gingașe ciute care s-ar afla pe lume!...  
Împlinîndu-i-se voia — puse pază la uluci  
Aducînd o oaste-ntreagă de spahii și eunuci  
Ca, din zori de zi, tainul, din belșug să li-l aducă:  
Doar migdale și alune, jir tocat și mîez de nucă!...  
— Oricînd vreu să trag cu flinta, ori să-ncerc săgeata-n arc  
Am vînatul la-ndemină: toate ciutele-s în țarc!  
Și făcui și-o faptă bună! (își spunea sultanu-n gînd)  
Iată-le ce liniștite se preumblă rumegînd!!  
Nu li-e frică, nu li-e sete, nu li-e foame — pasămite —  
Unde-ar fi putut să fie, ca-n ocol, de fericite?!

Întîmplarea de pe timpuri cu sultanul vînător  
Mi-a-ncheiat-o cu-o zicală un bătrîn povestitor:

— Ea se stînge, ofilită, spinzurată-n cheutoare  
Și tu crezi că-i fericită cu menirea ei de floare!...

1960

Nu știu dac-o să vă placă!

Întîmplarea-i tare veche,  
 De pe cînd domnea în lume un sultan într-o ureche,  
 Care — ghiftuit și leneș, cu de toate la cherem —  
 Plictisit peste măsură de serai și de harem,  
 Socotea că dacă soarta peste oameni l-a ales  
 Are și înțelepciune în dovleacul de sub fes!...  
 Huzurind peste popoare și viziri și bașbuzuci,  
 Cum se preumbla-n grădină ca o stafie-n papuci,  
 Un dulău pe care-un paznic pe la garduri îl lăsa  
 A-ndrăznit să se repeadă tocmai la Măria-Sa!  
 Dacă nu săreau pe dată, ieniceri și ciohodari,  
 Prea Puternicul — Sultanul — rămînea fără șalvari!  
 ... Nu era fricos din fire — El, stăpîn peste stăpîni —  
 Dar de mic copil, se spune, se temea grozav de cîni!  
 După ce scăpă de javră, inima-i veni la loc,  
 Dar ... vedeai de la o poștă: vorbă nu, și zîmbet ioc!  
 Peste fruntea-mpărătească vremuia o-ntunecare  
 Că i se ferea din cale, sfoșelnic, fiecare!...  
 Astfel au trecut trei zile — grele, de-au părut cît anul —  
 Pînă l-a picnit, deodată, pe Măria Sa Sultanul  
 Gînd năstrușnic...

Se-ntîmplase că era-n serai, la baie  
 Asudînd — cum sta turcește într-a pietrelor văpaie —  
 Cînd, chemîndu-și dregătorii, porunci din fundul băii:  
 -- Botnițe! Să li se puie botnițe la toți dulăii!!

... Cine să se-mpotrivească voiei Înălțîmii Sale?  
 Marele-vizir -- cel care-i pașă peste mangafale —  
 Puse meșterii să facă botnițe, și mici și mari,  
 Potrivindu-le în țară la zăvozi și la ogari...  
 Cîinii se-nvrteau pe uliți -- cît puteai vedea în zare --



Se jucau cuminți și slobozi, prin maidane și bazare,  
Prin ogrăzi, pe lingă case, prin grădini — cam peste tot —  
Cu podoaba lor de sîrmă strîns legată după bot!

... Într-o zi, ieșind sultanul și plimbîndu-se nițel,  
Unul dintre ciini, obraznic, a sărit lătrînd la el!  
Dînd în lături ca tot omul și ferindu-se oleacă,  
Gata să și folosească iataganul scos din teacă,  
Împăratul, cu mirare, aruncă spre ciine-o piatră:  
— Are botniță, potaia! Cum de naiba, mă mai latră?  
— Deh!, l-a deslușit un sfetnic, înțelept de felul său,  
Chiar și fără colți e-n stare, cine vrea, să facă rău!  
Ști ce-a spus lătrînd?  
„Ne-ai pus-o, și-o purtăm ca pe-o belea,  
Însă puii — orice-ai face — se vor naște fără ea!”

1960

## Vraciul...

... Undeva, pe țărmul mării, la arabi, într-o cetate,  
Fiecare-avea o slujbă, rinduit după etate!...  
Se-ntocmeau, cu grijă, liste — migălite an de an —  
Și, la asfințitul zilei de sfârșit de ramadan  
Cînd mi se-nfruptău din toate, după rugăciuni și post,  
Nu mai rămînea nici unul nici ce-a fost, nici unde-a fost:  
Dăscăliți de stăpînirea căreia-i țineau, toți, hangul —  
Își săltau și mic și mare, nu chiar lefile cit... rangul!  
Dintr-o biată slujbuliță, dintr-un fleac de slujbușoară,  
Se urcau din treaptă-n treaptă, fără grabă, ca la moară,  
Și cu pașnică răbdare pasul vremii urmărindu-l  
Așteptau să treacă anul, siguri că le vine rindul!!  
... Astfel s-a-ntîmplat că unul fără nici un căpătîi  
— Dintre cei săraci cu duhul socotit drept cel dintîi —  
Să ajungă — barbă albă — pus cu cinste și pitac,  
Tămăduitor de boale: vraci împărțitor de leac...

Tocmai în acele zile de obștească sărbătoare  
A dat molima-n cetate și s-a-ntins, îngrozitoare, —  
Și-nfruntînd pîn-și porunca scrisă la hatișerif,  
A intrat în sfînta burtă a-nțeleptului calif,  
Care-n loc să stea în tronu-i huzurînd cum se cuvine  
Alerga de zor, stăpînul, cocoșat și stînd pe vine!...

— Nu chemi vraciul să-ți dea leacuri cu descîntec  
pentru foale

Ca să domolească focul mațelor Măriei-Tale?  
— Nu!, scînci zgîrcit pe vine înălțimea sa califul,  
Știu: e vraci că-l rinduiră datina și catastiful —  
Însă, cum mi-i dragă viața, aș cădea din lac în puț  
Dac-aș face ce mi-ar spune vraciul nostru nou-nouț!

Cît merg lucrurile bine — toți, și tineri și bătrîni,  
 N-au ce pierde cînd iau sfaturi de la bărbieri de spini,  
 Dar cînd vezi că-ți cad șalvarii și rămii fără papuci,  
 Că ți se turtește fesul și că fugi de te usuci  
 — Cînd te ia pîntecăraia cu călcitul scăpărat —  
 Nu te uiți la barba albă! Chemi un vraci adevărat!

1960

lata, într-o zi — de pildă — ce-aiuzii și ce văzuti:  
 într-un tîrg. O frizerie. Cu amurgul dimpreună  
 Mandolina cântă un ofat ciupit din scurubă —  
 Ca un-cinec în neșire murmurat de tîrgoveți  
 Și-nghin de dinăuntru de scatii și de sticleți...  
 De pe firmă, ca din rama unei ochinzi rotunde,  
 Se hilzește unu care se și rade, se și tunde,  
 Arătîndu-și părul, clasic, cu cîrioniți de gustușuc,  
 Într-o foarfecă și sticle, într-o hîncă și clăbuc...  
 Tăcîntul netezește cîc-o chică dîră-n cînt,  
 Și — pe razele de soare — colbul alb lișnit din pul,  
 — Tremur de scîntei mărunte, joc de flutur scîrlițoi —  
 Se rășină a hîrjoană pe-un potcan cu lipit...

Genea zitel așpise ...  
 Se cernuse înscărea,  
 S-au optit doi înș. Se uită și-și arată a-mitrea:  
 — Uite înc-o frizerie!  
 Celălalt stîmbă din buză  
 Și-ncețî din nas, a silă:  
 — Cîcă pulbere și spuză!  
 Multe, preț!  
 Și se pomîră gîndurile-a-și prăvăli:  
 — Ce rost au?  
 — De ce-s ațteaz?  
 — În i păcat de prăvăli?

## Frizeria

Nu mergi cum te bate vîntul, cînd ești om dintr-o bucată, —  
Nici credința nu ți-o zdruncini după orice judecată!  
Dac-ar fi zugrav, omida din livezi și livezui  
Ar spoii pămîntu-n verde și-ar vopsi neaua-n verzui!

Iată, într-o zi — de pildă — ce-auzii și ce văzui:

Într-un tîrg. O frizerie. Cu amurgul dimpreună  
Mandolina ciripește un oftat ciupit din strună —  
Ca un cîntec în neștire murmurat de tîrgoveți  
Și-ngînat de dinăuntru de scatii și de sticleți...  
De pe firmă, ca din rama unei vechi oglinzi rotunde,  
Se hlizește unul care se și rade, se și tunde,  
Arătîndu-și părul, claie, cu cîrlionți de guguştiuc,  
Între foarfece și sticle, între brice și clăbuc!...  
Țăcănitul netezește cite-o chică dîrză-n ciuf  
Și — pe razele de soare — colbul alb țîșnit din puf,  
— Tremur de scînteii mărunte, joc de fluturi scîlpitori —  
Se răsfirea a hirjoană pe-un borcan cu lipitori!...

Geana zilei ațipise ...

Se cernuse înserarea.

S-au oprit doi inși. Se uită și-și arată a-mirarea:

— Uite înc-o frizerie!

Celălalt strîmbă din buză

Și-ncreți din nas, a silă:

— Cită pulbere și spuză!

Multe, bre!

Și se porniră gîndurile-a-și prăvăli:

— Ce rost au?

-- De ce-s atîtea?!

— Nu-i păcat de prăvălii?



- N-am mai pomenit atûția bărbieri, ca-n târg, aici!
- Omul poate să trăiască fără pensulă și brici!
- ... Și, cu furie, porniră mai departe, dînd din miini!
- Toate-s de prisos! La naiba!...

1960

Și făcea -- ba ici, ba colo -- om pe care să-l înșel  
 O porcea, luînd de-a rîndul urgus, sare și cătune,  
 Mirosea la cine poate invirti minciuna mai bună,  
 Și cu vorbe spuse-n taină îi încredința că știe  
 Unde zace îngropată coganăle bogăție --  
 Isplîndu-l, ius în pîrîă, ban! -- arvună pe comoră --  
 Dar își ius și tălpășița după ce-l trăgea pe scoră!...  
 Nu-i pleau în plasă numai lacomii și gâgăuții --  
 Că se pricepea să scoată, din chinul legat, bănuții,  
 Și avea o înscușiță și-un tertip de tîlhăroi  
 De juran și păgubășii că făcea dintr-un ban, doi!

Unde nu-nhăța un gâben, tot clupea măcar pleau...  
 Lumea, se-nțeaba, mirată, cum de nu dădea de dracu  
 Și-și zicea, zîmbind:  
 -- I-or prinde, cînd e-o înțînă Ceahlău!  
 Cu Negoiul, Moldoveanu, Retezului și înău!  
 -- Greu se dămurește prostul că visează nerozii  
 Cum să-i prindă cînd, niciodată, nu stă locul o zi?  
 I-au tot pus, pe coadă, sare, pin-a-a-nimerit odată  
 -- Cum se-nțînă cite una chiar de tot neașteptată  
 Că la celălalt cap al țării, într-un oraș,  
 Dipăcîndu-l -- să-l snopescă un pitit de păgubăș,  
 Că, de-atunci, de vorba veche, veșnic amintu-ne-vom  
 Munte a-a-nțînă cu munte, darămite om cu om!

1960

## Întîlnirea

... Colinda cîndva prin țară, unul, făcător de rele,  
Și găsea — ba ici, ba colo — om pe care să-l înșele!  
O pornea, luînd de-a rîndul tîrguri, sate și cătune,  
Mirosea la cine poate învîrți minciuni mai bune,  
Și cu vorbe spuse-n taină îi incredința că știe  
Unde zace îngropată cogeamite bogăție —:  
Ispitindu-i, lua în pripă, bani — arvună pe comoară —  
Dar își lua și tălpășița după ce-i trăgea pe sfoară!...  
Nu-i pîcau în plasă numai lacomii și găgăuții —  
Că se pricepea să scoată, din chimir legat, bănuții,  
Și avea o iscusință și-un tertip de tîlhăroi  
De jurau și păgubașii că făcea dintr-un ban, doi!

Unde nu-nhăța un galben, tot ciupea măcar pitacu'...  
Lumea, se-ntreba, mirată, cum de nu dădea de dracu'  
Și-și zicea, zîmbind:

— L-or prinde, cînd s-o întîlni Ceahlăul  
Cu Negoitul, Moldoveanul, Retezatul și Înăul!...  
— Greu se dumirește prostul că visează nerozii!  
Cum să-l prinzi cînd, niciodată, nu stă locului o zi?

I-au tot pus, pe coadă, sare, pîn-s-a nimerit odată  
— Cum se-ntîmplă cîte una chiar de tot neașteptată —  
Că la cel'lalt cap al țării, undeva, într-un oraș,  
Dibăcindu-l — să-l snopească un pirlit de păgubaș,  
Că, de-atunci, de vorba veche, veșnic aminti-ne-vom:  
Munte s-a-ntîlnit cu munte, darămite om cu om!

1960

ZICALE,  
PILDE,  
VORBE CU-NŢELES





## Motto

Zicale, pilde, vorbe cu-nțeleș, —  
Voi știți că nimeni nu-i fără prihană.  
Cu stângăcie dacă v-am cules,  
Cu dragoste v-am așternut sub pană.

1960

## Ghicitoare

Motto

Iaca, iaca, iaca, iaca,  
A venit țaca la maca,  
Să mi-o scarmene de puf  
Și s-o bage la burdufl...

Răspuns: Uliul răpitor e țaca  
Și-un boboc de rață-i maca!

1955

## Faptă de netrebnic

Dai în cale de-o fântină...  
Ciți, sub arșiți de dogori,  
Oameni mistuiți de sete — fel de fel de călători —  
N-au visat să întâlnească brațul cumpenei în zare  
Și să binecuvînteze apa rece din căldare?  
Oricum: turbure sau dulce, ori sălciu, izvorul ei  
A crezut în limpezime cînd te-a îmbiat să bei!  
Sorbi — și setea, potolită, flăcările și le-a stins --  
Nu e faptă de netrebnic, după ce bei într-adins,  
Socotînd că niciodată drum pe-aici nu te mai mină  
— La plecare — s-arunci pietre și gunoaie în fântină?!

1959

## Frica

Mulți vor fi trudit pe brazdă, îngropînd sămînța-n locul  
Hărăzit să-l nimicească piatra, seceta ori focul,  
Și, de-și fac culcușul, unii, pe temei de fum și spumă, —  
Nimeni nu-și sădește vița dacă și-a cobit o brumă!...  
Frica, măcinînd oțelul cu rugini de viermi și rîme,  
Nu clădește niciodată cît e-n stare să dărîme!...

1959



## Neizbînda

... Cînd e să te pedepsească neizbînda — nu-i scăpare,  
Mai ales cînd strici tipicuri ori de-ncerci să schimbi tipare!  
Nimeni nu te prețuiește pe ce-ai dus la bun sfîrșit,  
Dar te bruftuiesc, te ceartă și-ți arată ce-ai greșit  
Dovedindu-ți cu-ndirjire că au creere ilustre  
Și că ai îndatorirea fără milă să te mustre!  
... Știu o vorbă și ți-aș spune-o îngînînd-o ca ecoul,  
Ca să-ți între-n cap și ție:

— Vechiul nu iubește noul!

\*

Hei, de cîte ori e altfel decît crezi, decît te-aștepti!...  
Cei de-un neam cu „gură-cască“, totdeauna-s mai  
„deștepti“!

\*

la să-ncerci, cu neizbînda, să te iei la trîntă!... Poți?!  
... Tu ai năzuit și suferi. Ei? Te cîrîie. Toți. Toți!

1959

## Nu se tem...

neînșina

Filiiu, de dimineață,  
prin tufișuri, la fineață,  
niște pui de potîrniche  
ciugulind la mazărice —  
mazărice cu cîrcei  
și cu boabe de cercei  
și cu floarea cum e macu'  
ce tot cîntă pitpalacu'?

Dintr-o umbră de tufiș  
strecurată pe furiș  
cine-așteaptă, sînd la pîndă,  
fioaroasă și flămîndă?  
... Ce tot țipă un cîrstei?  
Vine vulpea către ei?  
Nu se tem, că nu știu ce-i!

1959

1959

## Despre lenevie

A săpat un ceas, în șagă,  
Și-a dormit o zi întreagă!

Vorba cîntecului:

– Hai, nănașă,

Vin la prașă!

– Nu pot, fină,

Că la cină

Nașu' mi-a cerut slănină,

Și mă chibzuiesc acum

Că n-am porc și nu știu cum –

I-o sărez, ori i-o afum?

sau

– Hai, nănașă, la otavă!

– Nu pot, fine, că-s bolnavă!

căci

Ai văzut leneș să spună:

Azi lucrez că-i vremea bună?

... Numai sapa cui n-o vrea

Și-i lehamite de ea

Are buza prea tocită

Și coada nepotrivită!

Tare-ar vrea să-i spui mereu:

– Nu te mai munci că-i greu!

Greblă fără dinți, de ai,

Ar fi timpul să mai stai!...

Ți-e degrabă frățioare?  
Numai oaia fătătoare  
Fată-n zi de sărbătoare!

așa că

O să-i trag un chiloman  
Să petrec un veac de an —  
Că și-așa sint greu de cap:  
Tot n-am învățat să sap.

1959

A săpat un ceas, în șaga,  
Și-a dormit o zi întreagă!  
Vorba cîntecului:  
— Hal, nănașă,  
Vin la prășă!  
— Nu pot, înă,  
Că la cină  
Nășu' mi-a cerut slănină,  
Și mă chibzuesc acum  
Că n-am porc și nu știu cum —  
I-o sărec, ori i-o slum?  
  
sau  
  
— Hal, nănașă, la otavă!  
— Nu pot, înă, că-s bolnav!  
  
câc  
  
Mi văzut înăc să epună:  
Azi lucrez că-i vremea bună,  
... Numai săpa cui n-o vrea  
Și-i iehantă de ea  
Are puza prea toclă  
Și coada nepotivită!  
Tare-ar vrea să-i spun mercur:  
— Nu te mai muncă că-i greu!  
Orbă-lă fără dinț, de al,  
Ar fi dinț să mai stă...



## Hai noroc!

- „Hai noroc!“ și „La mai mare!“ pînă s-au hodorogit!
- Ori e fără fund ulcica, ori e vasul cam dogit!
- Vadra nu-i nici cît ocaua cînd măsoară băutura!
- Cînd te vezi cu plosca-n mină,  
- numai apa-i cu măsură!...
- E în stare să te beie, — vinul — dacă nu-l cunoști!
- Nu căta pe dinafară, la ulcele și la ploști!
- Cine mîngîie clondirul nu se-neacă-ntr-un pahar!
- De-i plăcea mămichii țuica își lua bărbat crișmar!...

1959

## Vecinii

Pe vecin, să-l ai prieten! Ca să-ți fie traiul trai  
Caută mai dinainte ce vecinătate ai !  
Până să-ți iei loc de casă – zice un proverb bătrîn  
Dacă vrei s-o duci în tihnă ca la Dumnezeu în sân  
Și... să nu-ți dea megieșia cum dă laptele în foc --  
Cumpără-ți întâi vecinii și-apoi arvunește-ți loc!...

1960

## Despre foame...

Răchita

Gospodina-i pricepută: iute, cit ai zice pește,  
la urzicile și-n zeama mămăligii le prăjește,  
Vorba ceia: fierbe foamea și se coace pofta-n oală!  
Am avut noroc cu terciul, că mîncam măliga goală!  
Cum spunea, odată, unul: N-am văzut gunoi de pîine!  
Ieri postii; postesc și astăzi — ca să nu postesc și mîine!...  
Că, la urma urmei, burta s-a-nvățat cu nițelușul:  
Saturi dintr-un ou trei oameni — și-ți rămîne și albușul!  
Masa nu-i pe sponci cînd crezi că pîinea pare nedospită,  
Și-ai minca pe săturate dacă-ți mai rămîne pită!

1960

## Răchita

De la nouășuteșapte cînd, cu viscol, primăvara  
În harapnicele urii zguduia prin sînge țara  
Ne-a rămas ca o zicală vorbulița din bătrîni  
Pomenită cu-nțelesuri -- eri ca azi și azi ca mini:  
-- Smulge-i rădăcina toată, ca să nu mai dea lăstare,  
Că răchita-i ca ciocoliul: de ce-o tai, de ce răsare!

1960



## Cînd se miră prostul

Cică prostul cînd se miră, e c-a dat de-un parapon!  
Vede-o coadă de ciupercă și chitește că-i pripon --  
Și, cînd să se dumirească, murgul ia-l de unde nu-i:  
Zburdă și nechează slobod pe drumeagul nimănuil!...

1960

E trimos, dar văd ... omida!

Fără nici un roș, pe drumuri -- toată ziua umblî lași!  
... Fîn-ce nu e gara casa, ce zidar își strîcă schela!

... Am făcut o socoteală, și-am văzut că nu-s de plins!  
Cu cîți bani am pus de o parte, cîți am adunat și-am stins!  
Am îngîtmădit la galbeni, că mă simt cu pungă plină:  
Dolepăreze de-aș mai pune, ar fi cocmai o duzină!...

## Tîlcuri vechi și tîlcuri noi\*

Din pățaniile noastre și-ale altora ca noi  
Se desprind cu prisosință fel de fel de tîlcuri noi!

... Unde, cînd, nu se prea știe! Dar această întîmplare

Despre tihna și dulceața traiului cu-ndestulare,  
Despre ce pățește omul cînd îi intră naiba-n gînd  
S-ar putea să se petreacă și oriunde și oricînd!...

\*

... Nu-mi plac cei care-i spun crivăț adierii de zefir,  
Și nici cei ce văd doar spinii firului de trandafir ...  
Unii văd, în vie, mana – alții, numai agurida!  
-- Mda! de-un fluture te bucuri?

E frumos, dar văd ... omida!

\*

Fără nici un rost, pe drumuri -- toată ziua umbli lela!  
... Pîn-ce nu e gata casa, ce zidar își strică schela?!

\*

... Am făcut o socoteală, și-am văzut că nu-s de plîns!  
Cu cîți bani am pus de o parte, cîți am adunat și-am strîns,  
Am îngrămădit la galbeni, că mă simt cu punga plină:  
Doisprezece de-aș mai pune, ar fi tocmai o duzină!...

---

\*Unclele din stihurile adunate sub titlul „Tîlcuri vechi și tîlcuri noi“ au fost meluse sau dezvoltate în fabule sau povestioare (n.a.)

\*

Vrednicia și-ngîmfarea, casă bună n-au prea dus:  
Spicul încărcat se pleacă — doar cel gol stă băț în sus!

\*

Nu-ți pot da nici o părere! Gîndul nu-i pe calapod!  
Cizma, dacă-i largă, bate — ghetele de-s strîmte, rod!  
Gîndul, nu se ia de-a gata — nici așa, pe apucate!  
... Uneori te strînge tocmai cizma luată pe-ncercate!...

\*

Cînd te ceartă cu dojană, vezi că-i — totuși — prea de tot!  
Nu anume că miroase a trăscau și a borhot,  
Nici c-ar vrea să nu se beie pic de vin, ori pic de cvas —  
Dar... vorbind de cumpătare a venit cu țuica-n nas!

\*

Nu se știe nici ce simte, nici ce gînd l-a bîntuit!  
... Cînd te-asemie cu alta, dragostea s-a mîntuit!

\*

... N-a ținut în mină sapă, nici hîrleț, nici tîmăcop!  
Suflet? N-are-o picătură! Omenie? Nici un strop!

\*

Dă-i ovăz, du-i fîn, adapă-l — dar de ești fără biciușcă,  
Nărăvașul te lovește cu copita, și te mușcă!...

\*  
... Cîte-un țoi, cîte-o cinzeacă, cîte-o cană, cîte-o oală, —  
Că, din șaptezeci de vedre, a rămas cu-o bute goală!

\*  
... Ți se pare că-i de-o palmă borta sfredelită-n stîncă?  
Dacă-i gaură de șarpe — nu poți ști cit e de-adîncă!

\*  
Zici că nu-ți aduci aminte?!  
Dacă-l uiți pe oarecine  
E că-n vreme de restriște ți-a făcut, și el, un bine!...  
Răul — spune o zicală — ca-ntr-o cremene se sapă,  
Numai binele se scrie oglindit în strop de apă!...

\*  
... Cum e împopoțonată și cu suliman pe ea —  
Înțelegi de ce „maimuții numai fesu-i mai lipsea!”

\*  
Nu era deloc nevoie să te-mbraci în ce nu ești!  
Ești cu zîmbetul pe buze — dar cum simți, și cum vorbești?  
Ce ți-ai mai lipit și barbă, ce suspini și ce oftezi  
Cînd îți lasă gura apă după miei și după iezi?!  
Lupul în cojoc de oaie: vechi tîlhar de drumul mare,  
Ar și behăi — să poată!!

... Lupului, să-i dăm crezare?!

– Ori o fi lovit cu leuca, ori e neam de moftangiu:  
Vrea să vîndă cu paharul, apă, unui sacagiu!

\*

Ce gîndesc? Ce cred? Întreabă-i!

Eu am dat, prin tîrg, o raită:  
Toți se pling că n-au parale, – dar de minte cin-se vaită?!

\*

... Hop, săriși! ca musca-n lapte! Ce te bagi neîntrebată?  
Cu un pumn, sau doi, de sare, Dunărea nu-i mai sărată!  
... Știm noi ce ne poate osul! Nu rîvnim peste puteri!  
Avem albia săpată, nici de azi și nici de ieri!  
... În gospodăria noastră, se clădește, nu se-njgheabă  
Iară sfatul dumitale nu ne e de nici o treabă!

\*

... Să te-ncumeți să treci gîrla, încercînd cu talpa prundul,  
Dacă nu știi dinainte cît de-adînc îi este fundul!

\*

În întunecimea nopții, orbului îi e totuna:  
Ce-i mai pasă că pe boltă iese, ori nu iese, luna?

\*

... Cît de turbure să fie apa strînsă-n poloboc,  
N-o arunci pînă ce nu ai alta, limpede, în loc!

\*



Nu te repezi, pripelnic, să iei cîrma dintr-o dată:  
Pîn-să fii cîrmaci, te-nvață cum se trage la lopată!

\*

... Voi ați fost mai norocoși!  
În gospodăria voastră s-au prăsit numai cocoși!

\*

... Cît am fost cu voi, – zădarnic răul calea-mi aținu!  
Brad culcat de vijelie, am văzut. Pădure, nu!

Azi, și trist și singuratec, ca o trestie mă-ndoi...  
Cît de tare și de sigur mă simțeam, cîndva, cu voi!

\*

Cloștei nu-i mai este frică de cocoșul ce se-nfoaie,  
Cum nici bufniței de beznă și nici udului de ploaie!

\*

... Bun e slobodul de mină, rău e slobodul de gură!

\*

... Nu știa să mai aleagă cilții vorbelor din gură:  
... S-a prelins, topit, tot fierul  
– și-a lăsat, pe fund, doar zgură!...

\*

... Hai, încercă-l și pornește-l pîn' la Olt, așa de-o boală,  
Ca să vezi: găsește apă?

Vine tot cu cofa goală!

\*

... Zici că-s tari și mari? Cu toată „strășnicia“  
— vorba vine! —

Tot se află, pîn' la urmă, și-un stăpîn, pentru jivine!  
Azi își fac de cap: jandarmul și primarul și-arendașul —  
Cînd i-om apuca de guler... îi și strîngem cu fîrașul!  
... Nu de alta, dar se știe: își găsește naș nănașul!

Cînd se-aude ghionoaia ciocnind cu pliscu-n trunchi,  
Viermii, — ce-au avut să roadă, au și ros,

pînă-n rărunchi!

... Tu, cuvînt de-mpotrivire nedreptăților, să pui —  
Că greșeala necertată crește, ba chiar face pui!

\*

... Are o căutătură furișată și zbanghie.  
— Crezi că pot, doi inși, să joace pe o singură frînghie?!

\*

... Cam tîrzie-nduioșare! Mielul care e-n cîrlige,  
Nici de lup nu se mai teme, nici pe mă-sa n-o s-o strige!

Nu cîrtesc! (jura birfeala): Nici nu m-a poftit în casă!  
Am mîncat răbdări prăjite, cînd am fost la el la masă —  
Nici tu sare-n mămăligă, nici tu sare-n caltaboș,  
Și... găsii și-un os de pește într-o creastă de cocoș!

\*

Fiecare știe singur cît de tare-l doare capul!

\*

Cocobarza nu vinează nici viermuș, nici peștișor,  
Pin-ce n-a răbdat de foame și n-a stat într-un picior!

\*

Din răbdări, din minți, din fire, din sărite, să nu-ți ieși...  
Nu culegi, deodată, via și livada cu cireși!

\*

Cinstea — ca smintina miți — n-a mâncat-o într-adins:  
S-a trezit că nu mai este. Dar de lins din ea, a lins!...

\*

...Petecul ți-e la-ndemină, lucru-i o nimica toată  
Cită vreme nici ruptura nu-i o bortă cit o roată.  
Coase-ți și cirpește-ți sacul, cind incepe să se rupă:  
Cind e veche — datoria anevoie se astupă!

\*

Stilpul pus proptea, la vreme, gardului strîmbat o leacă,  
O să-l sprijine de vînturi și-o să-l ție de se-apleacă...  
... Nu da mină-nțirziată celui la răsruce grea!  
După ce-a căzut cu totul, nu-i mai trebuie proptea!

\*

... Nu-i pe zisă și pe spusă! Pină-l dovedești pe hoț,  
Întru apărarea cinstei, singur el e mai cu moț!

Înțeleaptă socoteală! — : vremile nestînd în loc,  
Flăcăriuia, cit de mică, nu rămîne sub obroc!

\*

— Dă-mi să-nfulec aguridă! Să mă-nfrupt la repezeală!  
Cui i-e foame nu mai știe ce e aia strepezeală!

\*

N-ai s-auri bețiv să spună: — „E destul! Mi-ajunge! Gata!”  
... Cine-și toarnă cu paharul, judecă cu beregata!

\*

Vrei să mai lipești ulceaua după ce că-i spartă zob?  
Fă să se împerecheze așchie cu hîrb și ciob —  
Însă ține socoteală că ulceaua n-ai s-o-nchei  
Dacă, toate, nu-s fărîme și spărturi din trupul ei!...

\*

Orice pildă-i ca altoiul...

Înțelegi de ce dai greș  
Cînd pe-un trandafir de frunte prinzi altoaie de măceș?

1959

Vinul bun se bea la vrană! De-a trecut prin multe mîini,  
Nu-i nici bun de fiert cu perje și nici bun de dat la cîini!

\*

Omenia nu se naște din meschin și pizmăreț!

\*

Înfruntându-i supărarea, i-a răspuns un om de rînd:  
Nici o oaie nu e slabă-n ochii lupului flămînd!  
Seceta, de cînd e lumea, n-a adus răcoarea ploii —  
Și nici lupul, niciodată, n-a pierit de dragul oii!

\*

Cînd e să aleagă oaia, lupului flămînd nu-i pasă  
De e laie ori bălaie, de e slabă ori de-i grasă!

1960



ÎNTÎMPLĂRI,  
SNOAVE,  
PĂTĂRANI,  
VORBE CU TÎLC



... Dacă te gîndești un pic —  
Dintr-un lucru de nimic,  
Dintr-un moft de întîmplare,  
Dintr-o snoavă oarecare,  
Poți s-alegi cîte-o povață  
Să-ți îndrume pașii-n viață!

... Dintr-o clipă — au fost să fie, dorm de mult aproape toate,  
Fără ce-mina îndîmărați la iveală mi le scoate!  
Iată: azi de pildă, proaspăt, mi-amintesc — cu tot dăchial —  
Visul din copilărie...

Să vă spun și vouă visul!

... Se făcea că pe meșterului unde ne jucam de-a hoji  
Prășnimea mahalalei ne străseserăm cu toți,  
Și că unul scățăni — unul cîm — murea din greu  
Potrivind zburătoare puse-n gura unui zmeur —  
Dar pe cînd stăeam în jurul, ca un pic de gură-cască,  
Gura zmeurului, ca-n basme, a început să ne vorbească...

Bineînțeles că-n visul, lucrurile au și graii  
Ca și celaiți, auzindu-l, mă crucii și mă mirai,  
Mai ales că spăina noastră, lu și mare, și netoară!  
Ce spunea, anume, zmeur?  
— „Nu veni coadă! Nu veni coadă!”

O spetează bine-nținsă, s-a trezit și ea, să-l spună  
Tremurînd de așurare: „Ce mai vorbă! Nu-ți-o dură!”

## Zmeul

Motto

Cîte, de sub colbul vremii, îmi răsar — și rîd și plîng!  
Dintre chiote și jocuri, cîte clipe mi se strîng?

... Nu eram nici la aș-buche: zorii zorilor vieții  
— Nici mai breaz, și doar de-o șchioapă — un băiat ca  
toți băieții —

Cînd cu alții deopotrivă — poate și mai măricei —  
Năskoceam hîrtia-n coifuri și din vișine cercei...

... Dintre cîte-au fost să fie, dorm de mult aproape toate,  
Pîn-ce mîna întîmplării la iveală mi le scoate!  
Iată: azi de pildă, proaspăt, mi-amintesc — cu tot dichisul —  
Visul din copilărie...

Să vă spun și vouă visul!

... Se făcea că pe maidanul unde ne jucam de-a hoții  
Puștănimea mahalalei ne strînseserăm cu toții,  
Și că unul acătării — unul cîrn — muncea din greu  
Potrivind zbirniitoarea pusă-n gura unui zmeu —

Dar pe cînd stăteam în juru-i, ca un pîlc de gură-cască,  
Gura zmeului, ca-n basme, a-nceput să ne vorbească!...

Bineînțeles că-n visuri, lucrurile au și grai!  
Ca și ceilalți, auzindu-l, mă crucii și mă mirai,  
Mai ales că spaima noastră, fu și mare, și neroadă!  
Ce spunea, anume, zmeul?

— „Nu vreau coadă! Nu vreau coadă!”

O spetează bine-ntinsă, s-a trezit și ea, să-i spună  
Tremurînd de supărare: „Ce mai vorbă! Na-ți-o bună!

Cine-a mai văzut pe lume să se-nalțe zmeul berc?!"

— „Am să zbor și fără coadă!...”

— „Ești în stare?”

— „Am să-ncerc!...”

Nu vedeți că-i doar o cirpă, doar o zdreanță atârnată?”

... Coada n-a răspuns nimica, umilită, rușinată —

Însă știu că zmeul nostru a spus vorbe cu duiumul,

Că ținea morțiș să zboare și cerea „să-i deie drumul”,

Îngîmfat, privind spre coada aruncată la pămînt...

Și că s-a smucit odată zbirînd semeț, în vînt.

Se-nălța ca o săgeată... Însă cit ai zice „mei”,

A-nceput o răsuceală de-ntrebam cu toții ce-i?

Numai tumbă zăpăcite și colac după colac

Pîn-s-a sfărîmat, de-a dura: nimerise-ntr-un copac!...

„Știu că-i bătărană coada”, mi-ar grăi un om deștept,

„Însă zmeul fără coadă, nu se poate ține drept!...”

1968



## Sfadă

Doi flăcăi — de harță gata —

Cum vedeau că nu se-mpacă

Au venit rugînd pe tata

Să-i învețe ce să facă...

— Cum vreți voi, să meargă treaba?

(Tata, clătînînd, zicea)

Dacă boii trag degeaba:

Unul „hăis” și altul „cea”!

1970

## Flecăreală

Oameni cinstiți

Vorba, cînd o scapi prosteste  
Ca săgeata s-a și dus —  
Te-ai gîndit la ce pătește  
Prostul care scui pă-n sus?

\*

Unde-i dușmănie, vorbă,  
Ceartă, rîcă de catîri,  
Nu fi ca măraru-n ciorbă:  
Caută să nu te vîri.

\*

Dacă vezi că-i tura-vura  
Dă-te de-a-ndăratele!  
Nu te proțâpi cu gura!  
Gura bate... spatele!

1970

## Oameni cinstiți

– Ca primar, pot spune că avem de toate  
Și că satul nostru merge ca pe roate!  
Nu ieșim cu plugul, n-avem vaci, nici oi,  
Dar nu-i nicăierea bine ca la noi!  
Porțile-s deschise! Ușa nu se-ncuie –  
Și la nici o casă, nici un lacăt nu e!  
– Ce minune, Doamne! Sunt cinstiți, cu toți?  
– Dimpotrivă: curve, pezevenghi și hoți  
N-au nici gard, nici poartă, cheie, nici zăvor:  
Fură de la alții, nu din satul lor.

1970

## Destin

Păreau că vă pîndesc, pe rînd,  
Și oîlire și uitare:  
Sunt peste zece ani de cînd  
Tot stați pitite prin sertare!...

Dar din tulpini și biete foi  
De praful vremii-ngălbenite,  
Au răsărit lăstare noi  
Și cu nădejdi întinerite!

... V-am scris cu suflet și căldură  
Și dac-ați supraviețuit,  
Fiți pildă și învățătură  
Oricui ar fi năpăstuit!

1970

# Chibzuială greșită

(La snoava FRIZERIA)

... O lungii rău pîn-acuma  
Mai cu vorba, mai cu gluma!  
Știu o znoavă cu doi inși  
— Nici prea tineri, nici prea niinși —  
Care-au dovedit că-s gata  
Să greșească judecata —  
Și-i vădit c-o și greșiră  
Chibzuind cum chibzuiră —  
Cintărind — nu-nîmplător —  
Numai după capul lor!

1970



## Doagele

Doi dogari vorbind, odată,  
Unul dintre ei se roagă:  
– „Meștere! Să-mi dai îndată  
Ce-mi lipsește...”

– „Ce?”

– „O doagă!”

Celălalt rînjind vulpește  
Nici nu mai vroi s-asculte:  
– „Ție, una îți lipsește –  
Mie îmi lipsesc mai multe!...”

1970

## Jelania vîscului

„Mă suii într-un copac  
— Unul falnic, plin de vlagă —  
Socotind, cu el, să-mi fac  
Trai ca-n vis, o viață-ntreagă —

Dar neghiobul de holtei  
N-a-nțeles ce gînd m-aduce  
Și-ntr-o zi, fără temei,  
A-nceput să se usuce!...”

... Cocoțat pe-o rămurea  
Vîscul se mai jeluia!

1970

## Și mai hoț...

Mustafa din Murfatlar  
Era cel mai tare-n zar,  
Mai ales la ghiulbahar!...

Cind juca la cafenea  
Pe-o dulceață, pe-o cafea,  
Se-ntimpla că mai pierdea —

Dar în zi de iarmaroc  
Cind mi se-ncingea la joc,  
Mustafa avea noroc.

Și strîngea, purcoi, parale  
Dînd cu mîna dumisale  
Doar „duseși“ și „dubarale“!

... Azi așa și mîine-așa  
— „Faci o «tablă», Mustafa?“  
— „Fac!...“  
... și iarăși cîștiga!

Într-o zi — juca c-un grec —  
Cum rîdea ca un zevzec,  
Dete-n zaruri un „iep-iec“.

Însă grecul, hoț de cai,  
Mai parșiv și mai dihai  
I-a strigat odată: „Stai!!“

Și i-a scos, pe negîndite,  
Dintre deștele lipite  
Alte zaruri... măsluite!...

Ce-a mai fost?  
A fost bucluc!  
Zarvă, ceartă, balamuc...

Toți, ca chiorii s-au bătut!  
... Și, de-atunci, ca un făcut  
Mustafa din Murfatlar  
Nu mai joacă ghiulbahar!...

1970

## Ceasul

Să făcuse foc și pară:

– Uite-! ici, sub coviltir!

M-a-nșelat! m-a tras pe sfoară!

Și-l țineam de chilipir!...

... I-l vînduse o chivuță

Într-o zi de iarmaroc:

Cît o roată de căruță

Și cu-o țepă la mijloc...

– Ea zicea că-i „ceas de soare“!

Dar m-am dumirit acuși:

E stricat! și pun prinsoare

C-avusese doi țăruși!

Unu-i pune o-ntrebare:

– Ce-ai de gînd să faci? să-l schimbi?

– Păi, al dumitale n-are

Ca tot ceasul, două limbi?!

1970



## Un sfat

Ceasul

– Am venit, mă rog matale  
Ca să mă-nlesnești, de vrei:  
Fă-mi un bine: N-am parale!  
Împrumută-mi cițiva lei!...

– Nu dau bani decît cui are,  
Dar îți dau un sfat, femeie,  
Că te văd la strîmtorare:  
Cere altuia să-ți deie!

1970

## Mila

Orbul — biată mogîldeață —  
sta cu mina-ntinsă-n piață...

... a trecut și-o zgrițuroaică  
și s-a-nduioșat: — „Vai, maică!”  
s-a cătat prin buzunare,  
și-a făcut o cruce mare,  
s-a codit o clipă pînă  
i-a pus mila ei în mină  
— cam ferit, dar hotărît —  
un bănuț de plumb. Atît!

1970

Păpușă

... Rămînea, toți, gură-cască  
Ascunînd pe păpușar  
Se știa că n-are mască  
Și că-l mare ghiduşar  
Ferestruta-nhorbotală  
Binişor se deschidea  
Și-o drăcie minunăta  
— Cu perdea, lăta perdea —  
Toate le spunea pe nume  
(N-are har să vi le-nșir)  
De jandarmi și de haidume,  
De scumpete și de bir...  
Se-ndea poporul, toată,  
— Lumea, clă e prin bir  
Să-l audă vorba toată  
Cînd mi-l făcea de gîlcă!  
Într-o pună el, lăpura  
De hîrtie, cliț și iemă  
N-a putut deschide gura  
Nici n-a mai făcut vre-un semn —  
Ca o jucărie zăie  
— Cum zăcea în pîrl, pe jos —  
Parcă ar fi vrut să spuie:  
— „Păpușarii e la gros!

# Păpușa

Mila

... Rămîneam, toți, gură-cască  
Ascultînd pe păpușar:  
Se știa că n-are mască  
Și că-i mare ghidușar!

Ferestruica-nhorbotată  
Binișor se deschidea  
Și-o drăcie minunată  
— Cu perdea, fără perdea —

Toate le spunea pe nume  
(N-are haz să vi le-nșir!)  
De jandarmi și de huidume,  
De scumpete și de bir!...

Se-ndesa poporul, roată,  
— Lumea, cită e prin bilci —  
Să-i audă vorba toată  
Cînd mi ți-i freca de gilci!

Într-o bună zi, făptura  
De hîrtie, cilți și lemn  
N-a putut deschide gura  
Nici n-a mai făcut vre-un semn —

Ca o jucărie șuie  
— Cum zăcea în praf, pe jos —  
Parcă ar fi vrut să spuie:  
— „Păpușarul e la gros!

I-au pus lanțuri și cătușe  
Că spunea, pe șleau, ce-i prost!...  
Am rămas doar o păpușe  
Fără glas și fără rost,

Fără vlagă, fără vise,  
Fără stea și fără soare!  
Numai omul izbutise  
Să mă țină pe picioare!"

1970

... E necesar a stabili:  
*„Păpușile nu pot greși!”*  
Din contra, — ele ne-amintesc  
Că numai oamenii greșesc!

\*

Lege pentru păpușar e:  
*Eu sunt mic, păpușa-i mare!*

\*

Nimeni n-ar putea să scoată  
Foc din scrum și din cenușe:  
Păpușarul o să poată  
*Face-un om dintr-o păpușe!...*

## Piersica

Multe piersici rumeioare  
Se coceau, frumos, la soare  
Numai una – în livadă –  
S-a grăbit din ram să cadă...

... Nevrînd jalea să-și ascunză  
Piersicu-i șopti din frunză:  
-- Numai rodul viermănos,  
Nu se vrea în pom, ci jos!

1970



## Mistrețul

— „Vino!“, i-a șoptit odată  
Un porc gras unui mistreț:  
„Cocina e-mbelșugată  
Cu grăunțe și nutreț...”

— „A fi slobod, nu-i o joacă!  
Rabd de foame, iarna-i grea,  
Dar lăturile din troacă  
N-au să schimbe soarta mea!”

1970

Și de mici pisicilor  
Zeci de gaze zburătoare  
În-o paște cu flor  
În-o pună și cu soare.  
Cum se zburălară voioase  
Și cum mormăiau voioși  
— Utele nîsei alioase,  
Alții sprinceni și locoși —  
S-a produs să se ivescă  
— Neofita, din senin —  
Ca o pasăre drăcescă  
Viespea pînă de ventră...  
— Văd că faceți chef și pînă,  
Toți și muște și țînțari,  
Libelule și albine,  
Green, fluturi și bondari,  
Toți de tebură sîră  
Însă toți de neam de rînd !  
Nu știți că vi-s domniță?  
Inchinați-vă, cîind !...  
Un bondar a prins să răd:  
— Tu, domniță peste noi ?  
Bătă viespe ! orice țîză  
Deci tine-i mai de soll

# Nepoftita

Într-o bună zi cu soare,  
Într-o pajiște cu flori  
Zeci de gize zburătoare  
Și de mici biziuetori

Cum se zbenguiau voioase  
Și cum mormăiau voioși  
— Unele nițel sfoase,  
Alții sprinteni și focoși —

S-a brodit să se ivească  
— Nepoftită, din senin —  
Ca o pasăre drăcească  
Viespea plină de venin...

— Văd că faceți chef! Ei bine,  
Toți, și muște și țînțari,  
Libelule și albine,  
Greeri, fluturi și bondari,

Toți de felurită spiță  
Însă toți de neam de rînd !  
Nu știți că vi-s domniță?  
Închinați-vă, cîntînd !...

Un bondar a prins să riză:  
— Tu, domniță peste noi ?  
Biată viespe ! orice giză  
Decît tine-i mai de soi!

Îmbrăcași ca o albină  
Rochie galbenă cu dungi,  
Și cu acul ce-nvenină  
Stai la pîndă ca să-mpungi.

E minciună gogonată  
Însuși felul cum te-mbraci:  
Miere-n faguri niciodată  
N-ai făcut și n-ai să faci !...

1970

Pățania vieștii

Vieștea s-a gândit, obdată:  
— Ce-ar fi să mă văd în stup ?  
Cu rochița mea vîrgată  
Ca albina s'îmbrăcătă,  
Și să la fel ca la trup!

Și hoțosca, în tăcere,  
Către seară, pe lîngă  
— Îmbrăcătă cum se cere  
Înspre lăguri de miere  
A intrat pe undița !

Ce-a pățit, se știe laora:  
N-o să uite-n viața ei !  
A sărit toată pîșaca  
Că de-atunci, vieștea, săraca  
Nu mai calcă-ntr-un ștubel !

Căci,  
Nu poți zice să-ți fi  
Cu minciuna și cu hojii !  
Nu vîntăști din furtăguri  
Nici nu faci precum ți-ți placu !  
Cînd rîvnăseși să furi din lăguri  
Pîn-ia urmă dai de diacul !

1970

## Păţania viespii

Viespea s-a gândit, odată:

— Ce-ar fi să mă vîr în stup ?

Cu rochiţa mea vîrgată

Ca albina-s îmbrăcată,

Şi-s la fel ca ea la trup!

Şi hoţoica, în tăcere,

Către seară, pe furiş

— Îmbrăcată cum se cere —

Înspre fagurii de miere

A intrat pe urdiniş !

Ce-a păţit, se ştie! Iaca:

N-o să uite-n viaţa ei !

A sărit toată prisaca

Că de-atunci, viespea, săraca

Nu mai calcă-ntr-un ştiubei !

Căci,

Nu poţi zilele să-ţi ții

Cu minciuni și cu hoții !

Nu trăiești din furtişaguri

Nici nu faci precum ți-i placu' !

Cînd rivnești să furi din faguri

Pin-la urmă dai de dracu' !...

1970

Se trezise-n zori cu noua  
 Primăvară lingă el:  
 Era limpede ca roua,  
 Mic, zglobiu, — un firicel —

Printru stînci să tot coboare  
 Drumul subțirel și-l apă  
 — Cum e apa din Izvoare —  
 Firul limpede, de apă,

Și cum a pornit devale  
 Printre ierburi, flori și stînci,  
 Toate-i surîdeau în cale  
 — Brazi semeți, jnepeni pe brînci —

Pe-un colț și țare țare  
 De pomesc, zglobii, devale  
 — Prităș cu pîrșas —  
 Fînd îndînește-n cale

Pînă-n locul care-adună  
 Al izvoarelor fâgaș,  
 Unde toate împreună  
 Fac un sprinten pîrîiaș...

Și fac rîul împotrivă !  
 Trece prin văi și prin vișcoie  
 Se tot căcă și se-adună  
 Dar pîrșele, și ele,

Ce privești minunate  
 I se tot iveau acum !  
 Alte ape-ngemădate  
 Vesele-i ieșeau în drum —

Rupe cu neașă din malul,  
 Apa-n goana-i nebrucată  
 — Altele țere de valul —  
 Rîurile-ncep să crească.

Și, așa, urmîndu-și calea  
 Ba cotind, ba dulce, lin,  
 Coborîră pînă-n vaea  
 Unde boltele-s din plin

Izvoarășul singurac !  
 ... Ce scrie în era odată  
 Ciocolind de-un chin sălbatic !  
 Turbur și zbuciumată

— Sub a soarelui văpaie —  
 Cu porumb, cu orz, cu grîu...  
 Dar acum, din mici pîraie  
 Era cogeamite rîu !

1970

1970



## Izvorașul

Firul limpede, de apă,  
— Cum e apa din izvoare —  
Drumul subțirel și-l sapă  
Printre stânci să tot coboare

Până întâlnește-n cale  
— Pîriaș cu pîriaș —  
De pornesc, zglobii, devale  
Pe-un cotic și larg făgaș...

Dar pirațele, și ele,  
Se tot cată și se-adună  
Trec prin văi și prin vilcele  
Și fac riul împreună !

Rîurile-ncep să crească,  
Albiile fierb de valuri —  
Apa-n goana-i nebunească  
Rupe cu nesaț din maluri,

Turbure și zbuclumată  
Clocotind de-un chin sălbatec !...  
... Ce senin era odată  
Izvorașul singuratec !...

1970

## Scrînciobul

Măgărească

Prostul satului, sârmanul,  
Gîngav, pîrpîriu, chelbos —  
Într-o zi de Paști — mai anul —  
Se grăbea pășind fălos...

Ne-ntrebam: de ce aleargă?  
Ce i-o fi trecut prin cap?  
I s-a năzărit să meargă  
Să se deie în dulap !

... A plătit cum se plătește,  
S-a urcat și-a stat ce-a stat  
Pîn-ce scrînciobul (fîrește,  
Învîrtit) l-a ridicat...

S-a ținut vre-o două clipe  
Și — proțap — din inimă  
A-nceput de sus să țipe:  
— „Nimeni nu-i ca mine, mă !!!“

Toți rideau — dar el, ca prostul,  
Mîndru, nici n-avea habar —  
Pînă cînd știindu-i rostul  
I-a răspuns un scrînciobar:

— Roata, fără de zăbavă  
Cum mi te-a urcat frumos  
De te-a cocoțat în slavă,  
O să mi te-aducă jos...

1970

# Măgărească

Scriniciobul

... Un om lucrase ziua-ntreagă  
În grajd, la iesle, ca s-o dreagă  
Și – obosit – uitase-n iesle  
Un clește, un ciocan și-o teslă...  
Măgarul le-a găsit în fin  
Și s-a gândit: – „Halal stăpîn !  
Își pierde vremea ca un prost  
Cu lucruri fără nici un rost !”

1970

## Lăudăroșii

I-auziți ce spune unul  
Și se miră că nu-l crezi:  
Cît a pus pe foc ceaunul  
Capra i-a făcut trei iezi !

Un al doilea — să nu tacă —  
Toamnă alta: E-he-hei:  
Am o vacă — dar ce vacă ! —  
Fată cîte cinci viței!...

— Nu e lucru de mirare,  
(Spune-o babă, clătîinînd)  
Mie, una și mai mare  
Mi se-ntîmplă cînd și cînd:

Mie, cu duzina-mi ouă  
O pereche de cocoși !...

Nici o laudă nu e nouă  
Într-un sat de mincinoși !

1970

## Vorbe cu-nțele, idei, note...

N-au astîmpăr! Vin și pleacă, fugărindu-se-ntre ele:  
Una-i ca o zi cu soare, — alta: noapte fără stele —  
Una are fața zîmbet, — alta chip posomorît !  
Stau cu schimbul, lingă oameni, să le ție de urît —  
Una-i face veacul clipă, alta-i face clipa veac, —  
Una-ți dă să sorbi tot cerul, — alta n-are cer, de leac !  
Inima ne-a fost sortită la de toate răbdurie:  
Bucurie, întristare, — întristare, bucurie !

\*

... Cine le-a adus mîncarea? Mama le-a, ori tata le-a?  
Că de cînd a ros pastrama, merge de-a-ndăratelea !

\*

Se găsește cite unul — dibăci-mi-l-ar dezvățul ! —  
Care dacă scoate-o vorbă, parc-o pipăie cu bățul —  
Care scui-pă-n sus și taie, bătăios, frunze la cini —  
Care tunde toți chelboșii, care rade numai spîni,  
Cite unul care crede că ne duce și ne-nvîrte,  
Care l-a-mpărțea-l-ți cere dintr-o oaie cinci ciozvirte,  
Care-i oricînd gata sfaturi înțelepte a-ncropi !  
Vorba ceia: Vină tată, să te-nvăț să faci copii !

\*

Cel care s-a ars în ciorbă, dă să sufle și-n iaurt !  
Ocolîșul, citeodată, e și drumul cel mai scurt !

\*

N-am văzut baston să zboare și nici pește să se-nece !



\*

Ține minte-nvățătura:  
„Nu turna cu polonicul -- cînd ai strîns cu picătura !“

1969

\*

... Cum trec zilele și anii  
Cu-nțimplări și pătăranii,  
Orice clipă lasă-o diră --  
Ici un pic, colea o leacă:  
Nici un vierme nu se vîră  
Într-un miez de nucă seacă !

\*

Ați văzut? Dintr-una-ntr-alta  
-- Unii hăis și alții cea --  
Tot am învățat ceva:  
Vorba omului, ca dalta,  
Taie cremenea, cînd vrea!

\*

... Un tăciune și-un cărbune --  
Care gîrlă n-are-un cot ?  
E vreun om să poată spune  
C-a văzut și știe tot ?!

\*

Ăl de caută să facă  
Boroboațe de candriu, —  
Își găsește nașul, dacă  
Dă de-un altul, mai zurliu !

\*

La nevoie, la obidă,  
Te-ndulcești cu aguridă !...

\*

De vrei zmeul să înalți  
Fă și tu, ce fac ceilalți:  
Dacă-i pui coada prea mică,  
Zmeu-i berc: nu se ridică !  
Tot astfel, dacă-l încurcă  
Și-i prea lungă: nu se urcă !  
Potrivită de i-o pui,  
Pînă sus în cer îl sui !

\*

Fudulul se grozăvește  
Jură c-a-necat un pește !

\*

Scuturi scrumul din lulea,  
Scaperi din amnar spre ea,  
Traği ca dintr-o narghilea,  
Dar să ardă tot nu vrea  
Dacă nu-i tutun în ea !

\*

Pasărea din colivie  
Nu se socotește vie !

\*

... Nu spunea un lemn porcesc  
Că-i mai tare ca arțarul  
Și că toți îl socotesc  
Mai frumos decât stejarul ?!

Chiar de-ar fi să dai cu tunul  
— Cînd e vorba de prostie —  
Nu găsești în lume unul  
Lungul nasului să-și știe !

\*

Licuriciul dă lumină  
Doar cînd bezna e deplină !

\*

Dai de-a surda cu amnarul  
Și te plîngi că-ți face-n ciudă  
Cum să deie foc scînteia  
Cînd o-mbii cu iasca udă ?

\*

Chibzuieste-te-ntr-atita  
Ca sa stii ce faci si zici,  
Nu da in tințari cu bita  
Si cu tunul in furnici !

\*

Nu te potrivi cu fapta  
Burtă-verdelui nătîng:  
Nu căta să-ncați pe dreapta  
Cizma din piciorul stîng !

\*

La foamea clăcașului  
Nici mirosul cașului !  
În nădejdea cerului  
Nici mirosul zerului !

*Variantă:*

La foamea săracului  
Socoteala dracului:  
— N-o să ne tocmim de-a surda !  
Eu iau cașul, tu-mi dai urda !

\*

Și... să vezi filotimie !  
Îți dau tot ce nu-mi iau mie:  
În nădejdea cerului  
Na-ți mirosul zerului !

\*

O ia razna, pare breaz,  
Dintre toți cel mai viteaz,  
Tara-mare cînd l-ai auzi !  
... Cată-l la izmene: uzi !

... Sperios, cum nu-l crezui !  
Ca un cal de... vîntul lui !

\*

Singur cuc! Prieteni, ioc !  
Toată viața sub obroc  
N-a visat și n-a clădit  
N-a săpat și n-a sădit  
Nici o floare, nici un pom !  
... Și se cheamă că e om !

\*

Joacă leapșa pe maidan  
Și se crede căpitan !

\*

Sfatu-i cal de călărie:  
Dacă n-ai frîu bun să-l ție  
Nu-l încăleca, bădie !  
Iar de-i murgul nărăvaș  
Mergi la pas, iavaș-iavaș !

\*



Sfaturile orișicui  
Sunt după măsura lui !  
Fes, căciulă sau potcap,  
Cum vrei să le-ndeși pe cap ?  
Ori ți-s mari, ori nu-ți încap !

\*

Sfatul trage la cîntar  
Cît o piatră de hotar:  
Cere-l des: de dat, dă-l rar !

\*

Sfatul — pîn-să-l folosești  
Caută să-l pritocești !  
... Încă nu-și ștersese nasu'  
Și vorbea așa cu ta-su':  
— „Vină să te-nvăț, odată,  
Cum se fac copiii, tată !...“

\*

... E zorit și nu se lasă !  
Pentr-un biet picior de masă  
— Ca să-l dreagă — un nătîng,  
Cu securea taie-n crîng !...  
Pentru-o spiță la o roată  
Dobori pădurea toată !  
Pentru cîteva surcele  
Face codrul bucățele !

\*

De-ar fi s-aleg — spunea ritos  
Fierarul — n-aş sta la-ndoială:  
Dacă n-aş vrea să fiu baros,  
N-aş vrea să fiu nici nicovală !

1970



## CUPRINS

### FABULE

- Motto* / 7  
*Cînd ți-e dat...* / 8  
*De nevoie* / 9  
*Chilipirgiul* / 11  
*Răbojul* / 14  
*Cărturăreasa* / 17  
*Toanta* / 22  
*Prășitul...* / 23  
*Fîntîna* / 24  
*Coadă oalei* / 25  
*Lăudărosul* / 28 ...  
*Moartea amăgită...* / 33  
*De cînd se bat ciîni cu pisicile* / 40  
*Holteiul...* / 44  
*Teaca* / 46  
*Pomana Hogii* / 48  
*Sfatul adevărului* / 50  
*Cum postea boierul...* / 51  
*Cîntărețul și sultanul* / 53  
*Mura* / 56  
*Pătărania...* / 58

### MICI ÎNTÎMPLĂRI

- Popa și primarele* / 63  
*Dascălul hoț* / 64  
*Mînzocul* / 65

Întunerecul /	66
Legea /	67
Umbra /	68
Grija... /	69
Surda... /	70
Judecățile /	71
Bețivul /	72
Talerul cu două fețe /	73
Deosebirea... /	74
Prostul /	75
Primejdia /	76
Vina /	77
Dezamăgirea /	78
Răgetul și nechezatul /	79
Sfatul /	80
Prețul omului /	81
... Lup, să nu fii! /	82
Luntrea /	83
Fără colți.. /	84
Ciutăria /	85
Botnița /	86
Vraciul... /	88
Frizeria /	90
Întilnirea /	92

ZICALE, PILDE,  
VORBE CU-NȚELES

Motto /	95
Ghicitoare /	96
Faptă de netrebnic /	97
Frica /	98
Neizbînda /	99



<i>Nu se tem...</i>	/ 100
<i>Despre lenevie</i>	/ 101
<i>Hai noroc!</i>	/ 103
<i>Vecinii</i>	/ 104
<i>Despre foame...</i>	/ 105
<i>Răchita</i>	/ 106
<i>Cînd se miră prostul</i>	/ 107
<i>Tilcuri vechi și tilcuri noi</i>	/ 108

ÎNȚÎMPLĂRI,  
SNOAVE,  
PĂTĂRANII,  
VORBE CU ȚÎLC

<i>Motto</i>	/ 119
<i>Zmeul</i>	/ 120
<i>Sfadă</i>	/ 122
<i>Flecăreală</i>	/ 123
<i>Oameni cinstiți</i>	/ 124
<i>Destin</i>	/ 125
<i>Chibzuială greșită</i>	/ 126
<i>Doagele</i>	/ 127
<i>Jelania viscului</i>	/ 128
<i>Și mai hoț...</i>	/ 129
<i>Ceasul</i>	/ 131
<i>Un sfat</i>	/ 132
<i>Mila</i>	/ 133
<i>Păpușa</i>	/ 134
<i>Piersica</i>	/ 136
<i>Mistrețul</i>	/ 137
<i>Nepoftita</i>	/ 138
<i>Pățania viespii</i>	/ 140
<i>Rîul</i>	/ 141
<i>Izvorașul</i>	/ 142

**Redactor: GHEORGHE BALA**  
**Tehnoredactor: ELENA DINULESCU**

**Bun de tipar: 6 Ianuarie 1994**  
**Coli de tipar: 10**

TIPARUL EXECUTAT LA  
**INTERGRAPH**  
Bulevardul Păcii nr. 69 A, sec. 6.  
București - România



ISBN 973-33-0307-0

**MERIDIANE**